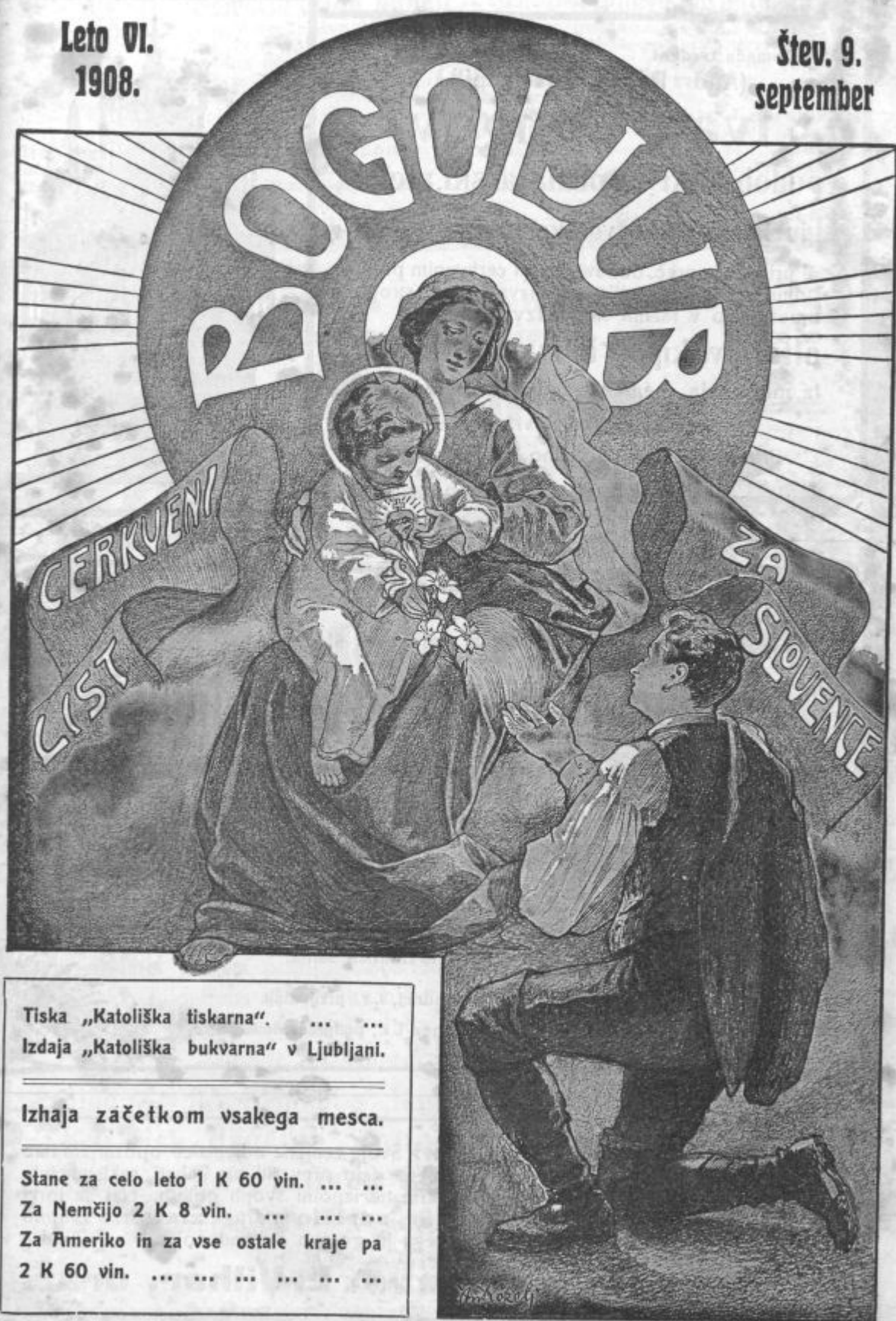

Leto VI.
1908.

Štev. 9.
september

Tiska „Katoliška tiskarna“ ... ..
Izdaja „Katoliška bukvarna“ v Ljubljani.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin. ... ..
Za Nemčijo 2 K 8 vin. ... ..
Za Ameriko in za vse ostale kraje pa
2 K 60 vin. ... ..

Domača tvrdka! Domača tvrdka!
2793 (Andr. Rovškov naslednik.)

Ivan Pengov

podobarski in pozlatarski ateljé

Ljubljana, Kolodvorske ulice šte. 20

se priporoča preč. duhovščini in cerkvenim predstojništvom v naročila za izvrševanje strogo umetniško v raznih slogih izvršenih

oltarjev, kipov in svetniških soh

iz marmorja, cementa, gipsa ali lesa itd.

— Priznana umetniško dovršena dela! —

Priznalna pisma so vedno na razpolago!

Najsigurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19

sprejema vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

☞ po 4³/₄ 0/0 ☜

to je: daje za 200 K 9 K 50 h na leto. — Druge hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni davek plača hranilnica sama.

Kanonik Kalan Andrej, l. r., predsednik
2797 Kanonik Sušnik Janez l. r., podpredsednik.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklamami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisanega in gotovo bo zadovoljen. 2767

Ljubljana, Kopitarjeve ulice 4. **L. Vilhar, urar.**

Največja češka tvrdka za nakupovanje **cenege posteljnega perja!**

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prсни puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankingblaga, **1 pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju, od 12 K više franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in franko vrnitev dopuščena, za neugaja-joče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

2035

15-1

Ravnokar je izšla **v založništvu v Ljubljani**, Koptarjeve ulice št. 6, **krasno opremljena** 1790 1

==== jubilejna =====

Družinska Pratika

==== za leto 1909. =====

Cena kot doslej 24 vinarjev izvod.

Letošnja „Pratika“ **presega** po svoji krasni opremi in zbrani vsebini **vse dosedanje izdaje**, ker ima poleg obilice poučnega in zabavnega berila z mnogimi slikami tudi **štiri** krasno izvršene slike v trobarvnem tisku: **Lurške Matere božje**, jubilentov **papeža Pija X.** in cesarja **Franca Jožefa I.** ter izložbo „**Katoliške Bukvarne**“ v Ljubljani.

Katol. slov. ljudstvo! Ta jubilejna „Pratika“ je **edina naša** pratika! Sezite pridno po njej; naj jo pozna vsaka še tako oddaljena slovenska hiša! — Zahtevajte pri trgovcih „**Družinsko Pratico**“ in ne dajte si usiliti nobene druge!

Kupujte in priporočajte le **našo** pratiko!

Glavno zalogo imajo: „**Kat. Bukvarna**“, Prodajalna „**Kat. tisk. društva**“, Anton Krisper, Vaso Petričič, A. Korenčan in Ivan Kordik, trgovci v Ljubljani.

Cena za razprodajalce pri naročilu do 100 kom. 17 vinarjev izvod, nad 100 kom. pa po 16 vinarjev.

Spisi, dopisi in darovi se pošljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, p. Smlednik, (Kranjsko).
 Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.
 : : : : : Spisi se morajo poslati vsak mesec do 10., dopisi do 15. : : : : :

Vsebina IX. zvezka:

	Stran
Zlatomašniku Pija X. (Pesem.)	257
Ob zlati maši Pija X.	259
Svetemu očetu. (Pesem.)	262
Jubilejna himna zlatomašniku sv. očetu. (Pesem.)	263
„Velika“ obljuba Jezusovega Srca	265
P. Ivan Fiorovič D. J.	266
Naznanilo	268
Še več ognja!	268
Svarilo	269
Marijina družba v ljubljanskem semenišču	270
Za naše fante	270
Pozor, starši!	271
Marija lurška v Rajhenburgu	272
Slovenci v Lurdu	274
Samó en poklon	276
Kako sem potoval v sv. deželo	276
Cerkveni razgled	278
Priporočljive knjige	286
Šola sv. pisma	287
V molitev se priporočajo	288
Zahvale za uslišano molitev	288
Darovi	288

Marija Sattner, Ljubljana, Dunajska cesta šte. 19

(Medjatova hiša, II. nadstr.)

se priporoča prečastiti duhovščini za **izdelovanje cerkvenih paramentov**.
 Izdeluje cele ornate, kazule v vseh liturgičnih barvah, pluvijale, obhajilne burze, stole in vse
 za službo božjo potrebne stvari, tudi bandera in baldahine ter izvršuje vsakovrstno cerkveno
 perilo iz pristnega platna. Vporablja samo dobro blago, cene po mogočnosti nizke. 2775

Razpošiljanje blaga na vse
 kraje sveta! Najcenejša, naj-
 večja eksportna tvrdka!

Prosim, zahtevajte veliki ce-
 nnik, ki se pošlje zastonj in
 — poštne prosto! 149

H. Suttner, urar v Ljubljani, Mestni trg

priporoča svojo veliko, **švicarskih ur**
 izborna zalogo finih **briljantov, zlatnine in srebrnine** v veliki izberi po nizki ceni.

Zlatomašniku Piju X.

Večna Roma, spletaj venec,
da odičiš srebro glavo!
Vzemi harfo, uberi strune,
zlatomašniku poj slavo!

Jesenski hlad je božal cvetje,
donelo še je slavca petje,
ko si pristopil, svečenik,
z deviško dušo in žarečo,
po svojem Bogu koprnečo,
pred najsvetejši žrtvenik.
In prvi kelih, prvi dar
si vložil, novomašnik srečni,
v radosti polni, neizrečni
v domači cerkvi na oltar.

In takrat že — očem prikrito —
so angeli te obstopili
in čelo jasno in častito
so z vencem papeštva ovili.
Iz hostije v tresoči roki
pogledi mili in globoki
so uprli v tvoje se oko:
„Ti mi boš Peter, trdna skala,
In Cerkev bo na tebi stala,
pekel premagal je ne bo.“

Zahvalna pesem je donela,
v akordih krasnih je kipela
pred novomašniški oltar;
a tvoja duša ni slutila,
da je od Večnega dobila
tiaro v novomašni dar . . .

Desetkrat pet je dolgih let
od prve poti pred oltar . . .
Izpolnjen je nebes obet:
Kraljevo-častna trojna krona,
zapuščina trinajstega Leona,
zdaj tebe diči, Pij Deseti,
ti si naš kralj, naš oče sveti!

Ti oče nam si zlatomašnik!
Zato hiti od skrajnih mej
za tvoj veseli jubilej
otrôk poklon neskončno vdan
pred Vatikan.
Zato ti z roko skrbno spleta
zlat venec mati, Cerkev sveta.

Večna Roma, spletaj venec,
da odičiš srebro glavo!
vzemi harfo, uberi strune,
zlatomašniku poj slavo!

Poj, in s tabo bode pela
Cerkev vsa in bo molila,
in molitev src prevdanih
v prošnjo eno se bo zlila:

**Naj kraljevo žezlo vodi
dolgo še naš oče sveti!
Blagoslovljen vedno bodi
zlatomašnik Pij Deseti!**

S. Elizabeta.

Ob zlati maši Pija X.

Dne 18. septembra bo 50 let, kar so bili naš sveti oče Pij X. posvečeni v mašnika.

Življenjepis sv. očeta*) o tem tako-le pripoveduje:

Četrto leto bogoslovskih nauk se je končalo sijajno kakor vsa druga. Dan, po katerem je mladi Jožef toliko hrepenel; dan, ki je imel biti plačilo in krona tolikega truda in znoja; dan, ki je imel po tolikih skrbih in težavah v hišico njegove dobre in skrbne matere Marjete in njegovih pridnih sestrah končno prinesiti nekaj čistega in svetega veselja, — ta dan je nazadnje vendar prišel.

Naš Jožef je dobil iz Rima spregled potrebne starosti 8 mesecev in 16 dni, kolikor mu je manjkalo še do 24. leta. In zdaj ga vidimo v jutru 18. septembra iz rojstne vasice Riese, kamor je prejšnji večer iz Treviza prišel, idočega v mesto Castelfranco, kjer je imel s svojimi tovariši vred ta dan biti v mašnika posvečen. Castelfranco — to je tisto mesto, oddaljeno le pičlo uro od njegovega rojstnega kraja — kamor je kot deček v šolo hodil, dokler ni bil sprejet v zavod in semenišče v Padovi.

Kolikokrat je naš Jožef prehodil to pot peš, mnogokrat tudi bos: v poletni vročini, v snežnem metežu in deževnem nalivu, v velikih viharjih, — zdaj ves zaprašen, zdaj oškropljen z blatom. Pa misel na ta dan, — dan, ki ga je vedno pred očmi imel kot končni zaželjeni cilj, — ta ljuba misel mu je dajala moči, da je lahko prestal vročino in mraz, da se ni zmenil za prah in za blato, za dež in vihar.

Ta dan je zdaj prišel. Danes seveda te poti ni delal peš; mal voziček se je pomikal iz Riesa v Castelfranco. Pa nikoli se mu ni ta pot tako dolga zdela, ko jo je peš ubiral. Pri pogledu na sive mestne stolpe, na stari grad in na zidovje z bršlinom obraščeno, obude se mu spomini na otroška leta. Pa vse druge misli in vsi spomini se umaknejo

veselemu hrepenenju, ki je prešinjalo njegovo dušo: »Danes bom tedaj postal mašnik!« — Prišedši v Castelfranco je našel v semenišču svoje tovariše, ki so prišli tje iz istega namena, da bi bili posvečeni v mašnike. Bilo jih je ž njim vred ravno dvajset. Nekateri izmed njih so še pri življenju, in si štejejo v veliko čast, da so bili sošolci in tovariši sv. očeta. Zakrament mašniškega posvečenja jim je podelil domači trevizanski škof Janez Anton Farina.

Koj drugi dan, 19. septembra, ki je bil tisto leto tretja nedelja tega meseca in spomin žalostne Matere božje, je opravil naš gospod Jožef svojo prvo sveto daritev v domači farni cerkvi v Riese. Bil je to za celo vas nekaj družinski praznik. Kdo popiše srečo matere Marjete — oče je že prej umrl v dijaških letih novomašnikovih, ko je obdana od vseh svojih otrok v najlepši praznični obleki spela v cerkev, kjer je iz rok svojega sina prejela sveto obhajilo. Svojega sina videti v svetih oblačilih pri oltarju, — večjega in slajšega veselja za materino srce ni na svetu. Ko je novomašnik prišel iz cerkve domu, so ga — kakor je na Laškem navada — pričakovali domači kleče, da bi prejeli njegov blagoslov. Mladi mašnik položi roke na glavo svoje matere, ta mu pa poljubi posvečene roke; tako so storili po vrsti vsi: brat in sestre. Kako polna nebeške sreče je bila danes priprosta hišica v Riese, kjer se je obhajalo novomašno slavlje! — Ko bi bila pač mati in sorodniki takrat vedeli, da bo ta novomašnik še — papež! . . .

Zdaj je tega 50 let, — 50 let trudapolnega, blagoslovljenega in slavnega življenja. Čudno naključje, ali recimo rajši: previdnost je vladala v tem življenju. Devet let kot kaplan, devet let župnik, devet let kanonik, devet let škof, devet let patriarh in kardinal, — nazadnje pa papež. Ni ga skoro, ki bi bil po takih potih prišel do najvišjega prestola.

Naši slike vam predstavljata sv. očeta-novomašnika in sv. očeta-zlatomašnika. O

*) Marchesan; Pij X.

sv. očetu se vidi mnogo nepravih in nelepih podob; ta, ki jo vidite pred seboj, je prava. S tega obraza sije dobrosrčnost in miloba. Besede, spodaj zapisane, so lastnoročni podpis in zapis sv. očeta: »Bog bodi vedno z vami!« — Pa ne samo miloba, tudi resnoba in odločnost dičita sv. očeta. To se vidi iz vsega njih ravnanja.

Dne 4. avgusta, sv. Dominika dan, je bilo pet let, kar cerkev božjo vlada Pij X. — »Vse v Kristusu prenoviti« je geslo in želja sv. očeta, in po tem geslu tudi ravna. Težki so časi, v katerih so sveti oče sprejeli krmilo Petrove ladje v roke; povedali so tudi, da jih je ta misel silno plašila ob nastopu, prevzeti to breme. Moderni svet se vedno bolj odteguje in odtuja Bogu; in vedno bolj očitno in bolj sovražno nastopa proti cerkvi. Dasi je bil svet že od nekdanj razdeljen na dve polovici: za in zoper Kristusa, se to nasprotje v novejšem času le še hujše povečuje in poostruje. Če se pa nekateri od Kristusa vedno bolj oddaljujejo in njegovo delo uničujejo, se ga moramo pa zato mi drugi toliko bolj oklepiti in njegovo gospodstvo razširjati. Kakor daleč seže naša moč in naš vpliv, skušajmo vse v Kristusu prenoviti, vse njemu podvreči in z njegovim duhom prepojit.

Te-le reči sveti oče med drugim prav posebno priporočajo in pospešujejo: Lepoto cerkvâ in cerkvene oprave, dostojnost in častitljivost službe božje, posebe še lepo spodbudno petje v cerkvi. — Hvala Bogu: pri nas se cerkve zelo lepšajo; in to je veselo znamenje. Kjer je cerkev zanemarjena, tam tudi cerkveno življenje ni bogvekaj; kjer jim je pa veliko na lepoti cerkve ležeče, navadno tudi versko življenje cvete. — S cerkvami vred se lepša in boljša vedno bolj tudi cerkvena oprava: obleka, svete posode in druge cerkvene potrebščine. Pri nas stori za to posebno veliko bratovščina sv. Rešnjega Telesa. Kot zlatomašno darilo so sv. očetu podarile bratovščine in razni »odbori« mnogo mnogo mašnih oblačil, da jih razdelé revnim cerkvam, posebno misijonskim. Samo dunajski odbor je poslal nađ 8000 večjih in

manjših kosov cerkvene obleke. Sveti oče ne marajo dragocenih darov, ki so samo za oko, da stoje potem v kakem kotu vatičanske palače, ampak kot praktičen mož si žele reči, ki res kaj zaležejo.

Dalje imajo sveti oče zlasti skrb za dober pouk v krščanskem nauku pri mladini in pri ljudstvu. — Pri nas smo glede mladine navezani na šolsko postavo, ki določa za vsak razred po dve uri na teden. To je sicer premalo, a več bi duhovniki pri tem številu šol še zmagati ne mogli. Veselo

Pij X. kot novomašnik.

znamenje pa je, da gospodje katehetje zadnji čas veliko razmišljujejo in razpravljajo, kako bi te pičle ure kar najbolje porabili in pri mladini kar največ moč dosegli. Ravno te dni, ko to pišemo, je v Spletu v Dalmaciji hrvatsko-slovensko katehetsko zborovanje. Mladino učiti, še bolj pa dobro jo vzgojiti ni tako lahka reč, kakor bi si preprost človek utegnil misliti; to je marveč velika umetnost. — Glede poduka odraslih bi bilo pa pač želeto, da bi se ljudje popoldanjemu krščanskemu nauku ob nedeljah vedno bolj ne odtegovali . . .

Poleg ustnega poduka je pa dandanes tudi pisana beseda potrebna v poduk in v

brambo verskih resnic: dobre bukve in časniki. Kako zelo je sv. očetu na srcu katoliško časopisje, za to nam je dokaz med drugim to, da so nekemu uredniku pri avdienci (sprejemu) — pero blagoslovili. Po željah in namenih sv. očeta tedaj delamo, če katoliške časnike še bolj kot dozdaj razširjamo in podpiramo.

Sveti oče hvalijo in priporočajo razne družbe in društva v varstvo mladini, pa tudi v pomoč drugim stanovom. — No, v tej zadevi mi svetega očeta prav pridno ubogamo. Zato pa tudi mislimo, če se ne motimo, da smo mi Slovenci pri sv. očetu precej dobro zapisani; vsaj poročila ljubljanskega knezoškofa o tem delovanju so vselej s pohvalo sprejeta. — Naj bi le povsod po Slovenskem tem zahtevam časa pridno ustrezali, naj bi se ljudstvo, posebno pa še mladina družila v Marijine družbe in krščanska društva, — zakaj v tem je naša rešitev pred nevarnostmi modernega brezboštva.

Stvar, ki je posebno velike važnosti za krščansko življenje, je odlok sv. očeta o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu. Sveto obhajilo je namreč studenec vsega duhovnega življenja. S tem odlokom se je vpeljala čisto nova praksa (navada) v katoliški Cerkvi, in imé Pija X. bo za vselej živo združeno s češčenjem presv. Rešnjega Telesa. Ko smo prejeli ta odlok, se nam je zdel nekaj novega, nenavadnega. Zdaj pa je gotovo že čas, da ga začnemo povsod, kjer le mogoče, praktisirati, v dejanju izvrševati.

Razen teh reči, ki se tičejo strogo verskega življenja, naj omenjamo še nekaterih važnejših del in ukrepov sv. očeta v tej petletni dobi vladanja.

Veliko bridkosti, skrbi in truda je prizadel sv. očetu koj na začetku vladanja takomenovani «kulturni boj» na Francoskem, razpor s francosko vlado in ureditev ondotnih cerkvenih razmer. Tukaj so sveti oče pokazali posebno veliko odločnost in neupogljivost. Kar je bilo v teh razmerah mogoče storiti, so storili. Cerkvene razmere na Francoskem so žalostne, pa papež, škofje in verno ljudstvo zaupajo na Boga in Iurško Mater božjo, da Francije ne bosta zapustila.

Na Francoskem se razmere hitro spreminjajo; kdo ve, kaj prihodnjost prinese.

Ena glavnih dolžnosti papeževih je skrbeti, da se vera katoliška čista ohrani. Tudi tukaj je Pija X. čakala naloga vmes poseči. Že dalj časa se je čutilo v tem oziru neko nevarno gibanje. Neki učenjaki — modernisti — ki so hoteli sicer ostati katoličani, so jeli kot sad svojih »študij« označiti nauke, ki so bili daleč od katoliške vere proč. Namen so imeli menda dober; ta namreč, da bi za krščanstvo pridobili tudi tiste, ki zdaj zanje ne marajo. Ali namen ne more posvetiti sredstva. Naj je namen še tako dober, vera se ne sme pačiti. Kar nam je Kristus izročil, da moramo verovati, tega ne smemo nikomur na ljubo prevreči. Sicer bi pa s tem tudi težko koga spreobrnil; a nevarnost za čistost vere ni bila več majhna. — Precej časa je Rim na to molčal. Naenkrat pa je zagrmelo od tam: Stojte! Nobenega koraka naprej! — Najprvo je prišel na svetlo »silabus«, zaznamek modernih verskih zmot; nato dolga in temeljita okrožnica (lani na Mali Šmarin), nazadnje ostro zažuganje kazni vsem, ki bi se ne uklonili. Ta odločni je modernistom sapo zaprl; nevarno gibanje se je kar poleglo.

Veliko delo, ki bo imé Pija X. proslavilo, je nova kodifikacija (ureditev) cerkvenega prava. Izdanih je bilo več novih važnih določb glede sklepanja zakona in drugih. Te in druge starejše posamezne določbe se zberejo v nov cerkveni zakonik. To je veliko delo, ki zahteva mnogo časa in mnogo učenih sotrudnikov.

Od prvega začetka smo opazili pri svetem očetu željo, naj se vse nakratko in preprosto vrši; veliko ovinkov in ceremonij ne marajo. V tem oziru je izšel prav pred kratkim nov odlok svetega očeta, s katerim se uprava svete stolice temeljito spremeni. Vse se bo vršilo bolj kratko, bolj preprosto in bolj poceni. Več nepotrebni služb je odpravljenih. — Posebno važna pa je določba, da se cele velike pokrajine, ki so doslej kot misijonske dežele spadale pod kongregacijo Propagando (za razširjanje svete vere) — Amerika, Anglija itd. —

izločijo iz Propagande in podrede navadni verkveni upravi. S tem je Propaganda razbremenjena in bo mogla vso svojo skrb obrabčati pravim misijonom, storiti več za razširjanje svete vere.

Vseh naredb Pija X. ne moremo našteti. Mirno pa odločno gredo naprej za svojim visokim vzorom: Vse v Kristusu prenoviti. — Verjamemo pa lahko, da naloga svetega očeta v naših dneh ni lahka.

Kar se tiče nas, vernih otrok katoliške Cerkve, smo dolžni sv. očetu vse spoštovanje, vso pokornost, udanost in ljubezen.

Dolžni smo pa tudi svetega očeta po vseh svojih močeh podpirati pri njih stremljenju za pokristjanjenje človeške družbe, za poživljenje vere in življenja po tej veri. Z dejanjem in z molitvijo podpirati!

V Rim letos ne pojdemo. Je preveč: v Lurd in še v Rim. Pa tudi časi niso ugodni za tako romanje. Sveti oče so prav modro ukrenili, da naj prešerni Lahi, ki od romarjev žive, pa jih še na cesti pri miru ne pustite, enkrat čutijo, kako je, če tujcev ni v Rim.

Udeležili se bomo torej zlate svete maše papeževe le v duhu. Vsi verni isinovi svete cerkve se bomo na ta očetov zlati dan kot ena velika družina v duhu zbrali okoli istega svojega očeta, se ogrevali za katoliško reč, prav posebno pa goreče molili: naj Bog Piju X. da vztrajnost in moč, modrost in srčnost, da bi mogel še veliko lepih načrtov srečno izpeljati, vse v Kristusu prenoviti, vse za Kristusa pridobiti, in kakor žareč ogenj vse razplamtiti z ljubeznijo do Njega! . . .

Svetemu očetu.

Tja v večno mesto plove
nam duh, na južno stran,
namestnik Krista k tebi
v presrečni Vatikan.
Srcé radóšt napaja,
naš oče god obhaja,
o zlatomašni god!
Sladko dóni pòvsod:
Pozdrav, o blagi Pij,
pozdrav gorak, krepak!
Bog živi, oče, te!

Stoletja pol odplulo
je v večnost od takrat,
ko pred oltarjem srečen
postal si božji svat!
Doživel zlato mašo
na srčno radóšt našo,
o sveti oče, Pij,
iz src pozdrav kipi:
Pozdrav, o blagi Pij,
pozdrav gorak, krepak!
Bog živi, oče, te!

Bogu si se posvetil,
sprejel je dar Gospod:
v življenja burni dobi
je čuval tvojo pot
in dal ti krono trojno
in čredo vred nebrojno . . .
Navdušen kliče Rim
in svet vesoljni ž njim:
Pozdrav, o blagi Pij,
pozdrav gorak, krepak!
Bog živi, oče, te!

Grozé peklenške sile,
divja, besni vihar —
Ti Petrov čolnič vodiš,
ti Cerkvi zvest krmar!
Gospod te, nam ohrani,
sinovi, glej, smo vdani,
i naš slovenski rod
praznuje slavni god:
Pozdrav, o blagi Pij,
pozdrav gorak, krepak!
Bog živi, oče, te!

Jubilejna himna zlatomašniku sv. očetu.

Uglasbil H. F. Müller.

Maestoso.

mf

1. Tja v več-no me-sto plò-ve nam duh, na juž-no stran, na - mest-nik Kri-sta,
 2. Sto - let - ja pol od - plu - lo je v več nost od ta - krat, ko pred ol - tar-jem
 3. Bo - gu si se po - sve - til, spre - jel je dar Go - spod: v živ - lje - nja bur-ni
 4. Gro - zé pe - klen-ske si - le, div - ja, bes-ni vi - har Ti Pe-trov čol-nič

mf

cresc. *p*

1. k Te-bi v pre - sreč-ni Va - ti - kan. Sr - cé ra-dóst na - pa - ja, naš o-če god ob-
 2. sre - čen po - stal si bož - ji svat! Do - ži - vel zla - to ma - šo na srč-no râ-dost
 3. do - bi je ču - val Tvo - jo pot in dal Ti kro-no troj-no in čredo vred ne-
 4. vo - diš, Ti Cer-kvi zvest kr - mar! Go-spod Te nam o - hra - ni, si - no - vi, glej, smo

cresc. *p*

ten. *cresc.* *Moto. f*

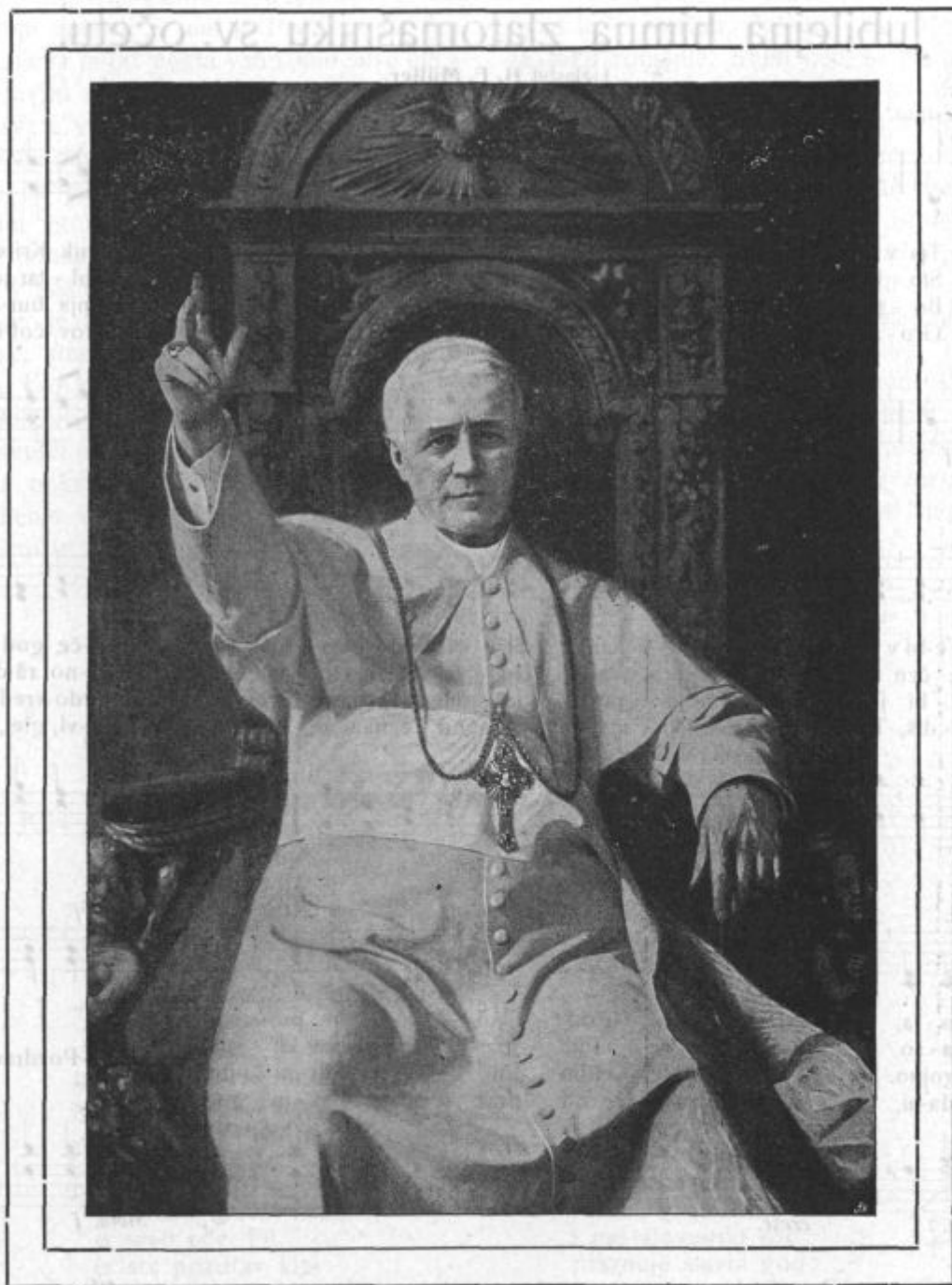
1. ha - ja, o zla-to-maš - ni god! Slad - kó do - ní po - vsod:
 2. na - šo, o sve - ti O - če Pij, iz src pozdrav ki - pi:
 3. brojno. Na - vdu - šen kli - če Rim in svet ve - solj - ni ž njim:
 4. vda - ni, i naš slo - ven - ski rod praz - nu - je slav - ni god: } 1. - 4. Pozdrav, o

ten. *cresc.* *Moto. f*

cresc. *rit.*

bla - gi Pij, pozdrav go rak, kre pak! Bog, Bog, Bog ži - vi, o - če, Te!

cresc. *rit.*

Denj žid molitvenim sumpen
Rij RP. X₅

Presveto Rešnje Telo.

„Velika“ obljava Jezusovega Srca.

(Dalje.)

Kako jo je ljudstvo sprejelo.

Katoliško ljudstvo, ki mora hoditi po trnjevem potu skoz življenje, je usmiljenje božjega Srca z veseljem in hvaležnostjo sprejelo. To se je zgodilo tudi z »veliko oblubo«. Povsod, koder so jo pridigarji oznanjali, so se je verniki veselo oprijeli.

V Belgiji in na Francoskem, kjer so jo najprej razširjali, so se skušali visoki in nizki, da se udeleže njenih sadov. V Belgiji je bilo navdušenje marsikje tako veliko, da so pošiljale najodličnejše gospé v delavnice in v kočé ubogih tiskana vabila k tej pobožnosti. Obilno so tekli skupaj tudi darovi, da so se poravnali stroški za slovesno službo božjo in za okrašenje oltarjev Jezusovega Srca. Pozno v noč so imeli duhovniki opraviti s spovedovanjem. — Gorečnost ljudstva je bila časih občudovanja vredna. V nekem kraju so delavci, ki so celo noč delali, zjutraj, ko bi bili imeti domu k počitku, šli naravnost v cerkev, da bi prejeli sveto obhajilo. — V nekem belgijskem mestu so slišali o tej pobožni vaji možje, ki prižigajo in ugašajo svetilnice po mestu. Obžalovali so, da se ne morejo udeležiti tudi oni, ker imajo ravno v jutranjih urah službo. Kaj tedaj storiti? Naprosili so mašnika, ki naj bi jih prišel spovedat že ob dveh zjutraj, in so točno ob tej uri prišli v cerkev. — Neki župnik v škofiji Namur pripoveduje: Ženske v moji župniji so od nekdanj rade hodile k svetim zakramentom; a moških ni bilo mogoče večkrat spraviti. In vendar sem poskušal vse, da bi jih bil bolj vnel za to, n. pr. misijone napravljaj, — pa vse zastonj. Pa glej čudo! Od leta

1875 vidim ravno toliko moških pri obhajilni mizi kakor žensk. Prvi petek v mesecu prihaja zdaj skoro vsa župnija k sv. zakramentom, tako da moram pomoč dobiti za spovedovanje. Mladeničev samo štirih ni, ženâ manjka le dveh, dekleta pa so prav vse. — V mnogih krajih Belgije se je udeleževala tretjina, v drugih celo polovica prebivalstva sv. obhajila prvi petek. In ne samo preprosto ljudstvo, ljudje raznih stanov so bili to, pogostokrat tudi veliko število — do petdeset — dijakov z visokih šol. »Skušnija uči,« je imel navado reči P. Ramiere, »da je ‚velika obluba‘ eno najizdatnejših sredstev, če ne celo najizdatnejše, cele župnije in tudi može navaditi na pogosto prejemanje svetega obhajila.« — V pokrajini Wallon dela velik del prebivalstva v rudokopih. V te temne jame ne zaide nikdar solnčni žarek, pač pa — žarki ljubezni Jezusovega Srca. Tudi ti podzemeljski delavci prejmejo prve petke sv. obhajilo, — potem pa gredó spet s svojimi svetilnicami pod zemljo na delo.

Kako pa se ta pobožnost izplača in kako Jezus svojo oblubo drži, za to še kak zgled:

Leta 1873 je ustanovil neki duhovnik družbe Jezusove v Bezu v Namurski škofiji na Belgijskem apostolstvo molitve. Šest mesecev pozneje mu piše tamošnji župnik:

»Poslušajte, kako najsvetejše Srce Jezusovo svojo »veliko oblubo« drži. Neki župnik — tri ure odtod — me je obiskal in hotel pri meni prenočiti; naenkrat pa spremeni svoj načrt in reče, da na vsak način gre domu.«

»To je nemogoče,« sem mu odgovoril, »pri takem vremenu ne spustim niti psa na cesto.«

»Nimam miru,« mi odvrne duhovnik, »domu moram!«

Serčno je šel v mrzli zimski noči ven in šel tri ure daleč med snežnim metežem. Ko je prišel v svojo župnijo, stopi v prvo hišo, da bi se pogrel, ne da bi mislil, da je sem njegove korake obrnil Bog. Ko je odprl vrata, je zaslišal žalostno tožiti: »Kako bi mogli sedaj dobiti duhovnika!« Našel je celo

družino pri smrtni postelji neke deklice, žalostno, ker bo morala brez duhovnika umreti. Takoj je spovedal bolnico in hitel v cerkev po sveto popotnico in sveto poslednje olje. Drugo jutro je umrla deklica spravljena z Bogom.

Dobra deklica je bila članica molitve apostolstva v moji župniji in je hodila prve petke v mesecu vedno k spravnemu sv. obhajilu. Če bi bil župnik prišel šele zjutraj v župnijo, bi ne bil našel več deklice pri življenju. (Dalje.)

Za Marijine družbe.

P. Ivan Fiorovič D. J.

Septembra meseca letos bo deset let, kar je dokončal trudapolno pa zelo plodonosno življenje goreč misijonar in požrtvovalen apostol delavcev na daljnem vzhodu, dalmatinski rojak, po rodu Slovan, P. Ivan Fiorovič (Fiorovich). Iz njegovega silno zanimivega življenja hočemo podati nekaj črtic v vsodbudo predstojnikom in udom Marijinih družb.

1. Mlada leta.

Ivan Fiorovič se je rodil v Dubrovniku, v slovanskih Atenah, v Dalmaciji, 20. decembra l. 1819. Njegovi prej premožni starši so ob vse prišli za napolitanskih vojskâ, in tako je moral poznejši apostol revnih delavcev grenkobo revščine okušati že v mladih letih. Da bi staršem, ki so imeli za njim še več nedoraslih otrok, pomagal, je služil v mladostnih letih v raznih službah. Ko si je nekoliko prihranil, je začel trgovati po raznih pristaniščih Sredozemskega morja. Tako je kmalu mnogo izkusil, pridobil si lastnost, gledati ljudem v srcâ in spoznavati zlasti misli in potrebe najrevnejših ljudi. V šolo ni mogel veliko hoditi, pač pa se je občujoč z ljudmi raznih narodnosti naučil več jezikov, ali bolje

neke mešanice raznih jezikov, s katero je pa vendar mogel občevati z raznimi ljudmi, ker je znal svoj jezik poživiti z mnogimi podobami in primerami in ker so mu pri govorjenju morale pomagati oči in ves obraz. V tej točki je enak ostal do konca svojega življenja. Četudi se je pozneje pravilno šolal, je vendarle govoril do sive starosti svoj posebni jezik, ne ozirajoč se na pravila slovnice, po domače, samoraslo in vsled tega z velikim uspehom.

Na svojih trgovskih potovanjih je priplul tudi v Beirut, glavno mesto Sirije, ki je soseda Sveti deželi, ne vedoč, kakšen poklic ga čaka v tem mestu. Kdo bi bil mogel tudi misliti, da postane mladi, priprosti trgovec apostol med revnimi delavci?

Bil je velike in sloke postave, izrazitega obraza, ponosnega čela in svetlih oči, pa ne navadno močan. Nekoč ga je napadel v obližju Carigrada razbojnik. Pa ne, da se je rešil napadalca, izvil mu je celo bodalo, ki ga je hotel razbojnik ž njim zabosti. Lahko bi se bil sedaj maščeval, pa je odpustil hudobnežu. Pozneje je hvalil Boga, da ni nikoli v svojem življenju prelił človeške krvi. Ohra-

nil si je tako mehko srce, da mu je bilo vedno težko, če kdaj ni mogel revežu pomagati.

2. Pota božje previdnosti.

Četudi si je Fiorovič ohranil čisto srce, je pa v letih, ko je krožil po morju, skoro popolnoma pozabil na verske dolžnosti. Samo Matere božje se je tupatam še spomnil, katero častiti ga je naučila dobra mati. Bil je že čez trideset let star, ko hud vihar v obližju Carigrada njegovo barko ob obrežju Male Azije razbije. Fiorovič se reši in pride pod gostoljubno streho gg. lazaristov. Tu dobi prvič priliko, mirno samostansko tihoto primerjati s svojim dosedanjim nevarnim in nemirnim življenjem. Tu se mu zopet oživi tudi vera. Neka dobra knjiga, ki jo v roko dobi, ga privede, kakor nekdaš sv. Ignacija, do sklepa, posvetiti se službi božji v redovnem življenju. Neki frančiškan, ki mu je razodel srcé, mu svetuje, naj vstopi v družbo Jezusovo (k jezuitom), ki jo je Fiorovič do tedaj poznal samo iz opisavanja sovražnikov in se takoj ni mogel zanjo ogreti. Dve leti je še iskal dušnega miru. Prišel je v Rim, tu je opravil duhovne vaje in po mnogih težkočah je bil sprejet v družbo Jezusovo, ker se je zanj zanimal sam vrhovni poglavar družbe, č. o. J. F. Roothan, ki je umrl 8. maja 1853.

Dveletno poizkušnjo, ki jo je nastopil 4. maja 1852, je preživel v Avinjonu (Avignon) na Francoskem prav posebno goreče in ponižno. V tem času so ga zelo hudo napadle izkušnjave zoper sveto vero. Boril se je zoper nje s križem v roki in goreče moleč sveti rožni venec. Prav posebno je bil potolažen po premišljevanju trpljenja Gospodovega. Ko se je v tem času med tovariši izcimila vročinska bolezen in v malo dneh pograbila šest nadebudnih mladeničev, je pokazal Fiorovič izredno stanovitnost, srčnost in

ljubezen do bližnjega. Po cele noči je bdel pri bolnih tovariših ter v vsej ponižnosti opravljal dela bolniškega strežnika.

Ko je prestal dveletno preizkušnjo ali noviciat, in ko je bil nekaj časa za nadzornika dečkov v zavodu v Avinjonu, je moral v 35. letu starosti v šolo, da si prilasti potrebnih znanosti za izvoljeni poklic. Tu se je moral, kakor nekdaš sv. Ignacij, ustanovitelj družbe Jezusove, skupaj z dečki učiti latinske slovnice in drugih temeljitih vednosti. Mnogo se je moral 35letni dijak truditi, dasi so učitelji od starega učenca samo najpotrebnejše zahtevali. Po triletnem učenju ga pošljejo predstojniki l. 1858 v Sirijo. Bival je nekaj časa v šoli v Gaziru, dokler ni bil l. 1861, 41 let star, v mašnika posvečen.

Ravno tedaj so predstojniki misijona snovali v Beirutu sirotišnico za otroke tistih kristijanov, ki so bili od Turkov pomorjeni v Damasku. Vodstvo sirotišnice so izročili novoposvečenemu mašniku o. Fioroviču, ki je bil ves srečen, da je mogel nadomestovati očeta in mater pri revnih sirotah.

Njegova apostolska gorečnost pa si je znala poiskati še razsežnejšega polja za delovanje. V trgovskem in obrtnem mestu Beirutu je bilo tisoče ubogih obrtnikov in delavcev, ki so bili v verskem oziru zelo zapuščeni. Njim obrača P. Fiorovič svojo ljubečo pozornost. Družiti začne delavce, nosače, branjevce in podobne ljudi, da pripravi tla za Marijino družbo. Ko dobi od neke pobožne osebe še primerno vsoto denarja za prve potrebe, povabi svoje ljube delavce k prvemu zborovanju. Ni jih bilo bogve koliko, ali njih število je raslo in kmalu je imel pri shodih do 200 poslušavcev. Te dobro pripravi in 15. julija 1865 ustanovi družbo Matere božje sedem žalosti ter jo prvi rimski družbi pridruži. (Dalje.)

Naznanilo.

Marijanski shod, napovedan v sadnjih dveh številkah, je za letos odložen.

Vse tiste, ki so bili naprošeni za sodelovanje, in so se že pripravljali, kakor tudi vse one, ki so shoda že težko pričakovali, prosim oproščenja. Naj smem v svoje opravičenje toliko povedati, da se je to zgodilo brez moje krivde.

Priznam pa, da razlogi k temu niso bili prazni. In ker je bilo letos že toliko shodov in slavnosti, morda v nekem oziru ni napačno, ako se ta namera izvrši pozneje.

Urednik.

Še več ognja!

(Drug glas z Goriškega.)

Dragi gospod urednik! Samo par besed mi privoščite v Vašem cenj. »Bogoljubu«. Pri nas na Goriškem se je sicer začelo vzbujati življenje za vero in dom, a bilo bi še več želeti. Letošnje leto je pokazalo, da je Primorska in Istrija — izvzemši nekaterih hvalevrednih krajev — še zelo v rokah nasprotnikov Cerkve — in sicer tudi po deželi. Odkod to? Vsako ljudstvo je toliko bolj vzbujeno za dobro stvar, za resničen časni in večni blagor, čim bližje in pogosteje se nahaja ognju božje ljubezni in luči večne Resnice. Da je kristjan zmožen žrtvovati se za višje ideale, treba, da se povzdigne nad vsakdanje nizkotne stvari ali razveseljevanja, ki ne ustrezajo volji Najvišjega. In kaj vidimo pri nas? Mladina sega ob nedeljah in praznikih po nevarnih in grešnih zabavah, ker ne pozna ali noče poznati plemenitejših razvedril, duhovnih tolažb, ki nam jih nudi sveta vera, zlasti ogenj božje ljubezni. — Ples za plesom — zlasti v nekaterih krajih — se vrsti, kjer išče mladina odduška brezmejnemu koprnenju po veselju. Kako odpomoči? Ljudstvo je treba ogreti v nadnaravni ljubezni. Pisec teh vrstic ni sicer poklican višjim krogom, ki imajo za to odločilno besedo, nasvete dajati, vendar mi nihče ne bo zameril, če opomnim na silno

potrebo, da bi se tudi v naši nadškofiji, kakor v ljubljanski in lavantinski škofiji, skupno delovalo za razširjenje bratovščine presvetega Rešnjega Telesa. V tem Zakramentu je zares ogenj, ki uniči v mladih in starih pretirano nagnenje do posvetnega razveseljevanja in nečimernosti. Kako lepo je vendar brati v Vašem cenj. »Bogoljubu«, dan za dnevom vsakega meseca določene kraje, kjer se vrši celodnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa. Li ne bi bilo mogoče kaj takega na Primorskem in v Istri? Res, hvala Bogu, imamo v mnogih župnijah in duhovnijah vpeljana bratovščino presv. R. Telesa. Žal, da ne povsod! A o celodnevnem češčenju se nikjer ne sliši. Navadno se izgovarja, češ, pri nas so drugačne razmere kakor drugod. Ne, razmere so često le odvisne od dobre ali slabe volje in od zanimanja. Češčenje presv. R. Telesa vernike tesno združi z božjim Zveličarjem. S tem pridobi tudi duhovščina mnogo ugleda in vpliva pri svojih ovčicah. Raji jo slušajo, zlasti kadar jih svari pred volkovi v ovčjih oblačilih . . . Zadnje resnice se je nedvomno častita duhovščina pred nekaj meseci prepričala . . . Carniolia docet . . .

Plesom nasproti je treba povsod vpeljati Marijine družbe za oboji spol, kolikor je mogoče. V njih dobi mladina svoj vzvišeni vzor.

Marijo, pa tudi krščansko in pošteno zabavo, ki se mladini ne more odreči. Vse hvale vredne so pri nas one duhovnije, kjer so se kljub tolikim oviram že ustanovile Marijine družbe. Res obilo sadu že prinašajo: pogosto prejetje sv. zakramentov, nepokvarjenost mladine — izvzemši peščice ljulike, brez kateri nikjer popolnoma ni — krščanska pri-

prava na zakonski stan, pa tudi več poklicev za redovno življenje.

Da se ne bodete, č. g. urednik hudovali name, češ, da sem predolg, zaključim svoje razmotrivanje s srčno željo, da bi te besede ne bile zastonj in da bi se vse Marijine družbe na Goriškem v obilnem številu naročevale na »Bogoljub«. P.

Svarilo.

Odkar so bili naši ljudje na Dunaju z navdušenjem sprejeti, začelo se je tudi med nami zanimanje za slavnostne prireditve v narodnih nošah. Priporočali so, da se priredijo take veselice v raznih krajih Gorenjske in v Ljubljani, kamor bi prišle lahko s cele dežele tudi dekleta v narodnih nošah. S tem bi pokazali tujcem, kakšno ljudstvo stanuje v naših lepih krajih in bi jih s tem veliko privabili. Pustili bi ti mnogo denarja v deželi, da bi si tudi gospodarsko bolj opomogli. Vzбудilo bi se zanimanje za narodne noše, katero bi na ta način lahko ohranili.

Ker pridejo pri takih prilikah v prvi vrsti v poštev dekleta Marijine družbe, je gotovo opravičeno, če bolj natančno preiščemo, ali kaže Marijinim hčeram pripustiti udeležbo pri taci veselecah?

Napravili bi se slavnostni sprevedi v narodnih nošah, torej v zali obleki. Vsaka bo hotela biti lepša in se bolj skazati pred tujci. To bo veliko stalo in vzbudilo hrepenenje ljudem dopasti, torej napuh in prevzetnost, odvrčevalo bi misli od prave pobožnosti, ki obstoji v zbranosti. Že tako trpe vse Marijine družbe, skoro vse Marijine hčere na tem posvetnem duhu, ki se vedno upira boljšemu prepričanju. Mnoge hčere Marijine hočejo imeti igre in veselice, toda v njih pogosto zginja ljubezen do Marije. Če se to dovoli, se da pechat oni posvetnosti in nečimurnosti, katera je bila začetek nesreče pri vseh onih, ki so padle.

Napravili se bodo slavnostni sprevedi; tujci in domači bodo gledali; prirejali se bodo

narodni plesi, dajala se bodo krepčila, mnogi domači in tuji bodo želeli govoriti z dekleti — Marija bo pa jokala za otroci, ki zapuščajo mater in hite za svetom. Ob delavnikih naši ljudje nimajo časa hoditi okoli, nedelja je pa Gospodov dan. Če se enkrat navadijo skruniti dan Gospodov, ne bo to zadnjikrat. Zgine spoštovanje do svetega in božjega, in ne pride več nazaj. Mesto njega ostane vedno huja žeja po svetu in njegovem uživanju.

Marijine hčere se gredo kazat tujcem, da dobe gostilničarji malo več zaslužka. Herodijada je plesala pred Herodom in zaslužila glavo Janeza Krstnika. Marijine hčere ne bodo imele od vsega tega prav ničesar. Čim bolj bodo gledale tuje razkošje in tudi same uživale le trenutke to slast, tem manj bo srce zadovoljno v ponižni kmetski hiši, ob borni hrani in pomanjkanju. V deželo pride denar: da, v roke gostilničarjev. Kolikor prodado drugi gospodarji ložje in boljše svoje pridelke, se v dvojni meri navadijo tujih razvad in zapravljanja. Za gostilničarje pa staviti v nevarnost toliko duš, je vsekako predrago plačano.

Imeli bi narodne plese. Ali je ta manj nevaren, kakor drugi? Skoro gotovo je ravno nasprotno res. Srce se bo omadeževalo, znanje začelo, veselje do Marijine družbe pa popolno zginilo. Ko sem na Tirolskem v mestu . . . . vprašal dekana, starega, častitljivega moža, kako je z mladimi ljudmi v mestu, mi je rekel: Dokler ni bilo tujcev, je bilo dobro. Zdaj so pokvarili vse mlade ljudi. Vsako kmetsko dekle, ki pride na gostilno,

naj bo še tako pošteno popred, se skoro gotovo pokvari.

Bodimo previdni, da ne bomo prepozno obžalovali! Na mnogih krajih je pri Marijinih hčerah preveč zunanega. Najlepše veselice vselej vsaj nekaj škodujejo notranjemu življenju. Na take slavnosti pa, in na službe v gostilnah, kjer sotujci, Marijine hčere ne smejo hoditi!

Vsa lepota kraljeve hčere je od znotraj. — Prava pobožnost in krščanska popolnost cerkve v tihoti in samoti.
A. O.

(Dostavek uredništva: Narodni obleki sami po sebi nikakor nismo nasprotni, ampak nasprotno; pač pa vsako skazovanje in s tem združene nevarnosti škodujejo notranjemu življenju.)

Marijina družba v ljubljanskem semenišču.

Naš presvetli knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič so želeli, da se v ljubljanskem semenišču ustanovi Marijina družba. Letos se je to zgodilo. Da bi se bogoslovci mogli bolje usposobiti za voditelje Marijinih družb po deželi in da se sami bolj vnemajo v ljubezni do preblazene Device, so se pričeli s pričetkom šolskega leta 1907/08 pripravljati za vsprejem v kongregacijo. Z veseljem so prišli presvetli knezoškof na praznik Marijinega oznanenja, dne 25. marca t. l. vršiti prvi slovesni vsprejem v latinskem jeziku. — V nagovoru so odkrili pred bogoslovci vzor duhovniške popolnosti, ki jim ga bo Marija pomagala doseči, in jim posebno priporočili skrbno vodstvo Marijinih družb: »Vredni sinovi Device Marije, glejte, da boste tudi dobri voditelji Marijinih družb — mladeniških in dekliških. Mladeniške vam posebno polagam na srce. Kot Marijini sinovi boste imeli več milosti te mladeniče voditi po pravi poti. Naj vam to izprosi Devica Marija iz Srca Jezusovega. Amen.« — Ko so bogoslovci kleče odmolili tridentinsko veroizpoved in se z gorečo svečo v roki posvetili Mariji, so prejeli iz rok svojega višjega pastirja svetinjo in diplomu, kot dokaz, da so odslej Marijini sinovi.

Družabniki so na delu. Vsak teden imajo družbeni shod; nakupili so učenih knjig, kjer se bere o Mariji, da bodo vedeli veliko lepega go-

voriti in napisati o svoji brezmadežni Materi. Z zanimanjem opazujejo delovanje Marijinih družb, kakor se opisuje v »Bogoljubu«, »Unter der Fahne Mariens« in »Glasilu hrv. akad. kongregacija«, da bodo znali vse prav voditi po Mariji k Jezusu. Že sedaj so sestavili več Marijinih govorov, okrasili posebno lepo majniški oltar in počastili Lurško Gospo.

Poglavitno delo Marijine družbe pa je v odsekih. Nekateri kongreganisti so prevzeli skrb, da je vsaj nekaj dni v tednu ves prosti čas kdo v molitvi pri Jezusu, ki nam je tako blizu v sv. Zakramentu (adoracijski odsek). — Drugi uživajo vsak dan v sv. obhajilu Rajsko Mano. Svoje moči so zastavili v to, da pokažejo tudi svetu, kako sladak je Gospod, in mu vzbude željo prejemati kolikor mogoče pogostoma sv. obhajilo (odsek za vsak dan je sveto obhajilo). Dosegli so, da je v zavodu s 70. bogoslovci vsak teden do 270 sv. obhajil. V istem duhu so sklenili delovati na počitnicah. Bog blagoslovi njihovo delo! — Tretji se trudijo za lepoto cerkve, ki so hiše Marijinega Sina. Po svojih močeh podpirajo društva za krščansko umetnost (odsek za umetnost). Vsak odsek ima svojega voditelja. Vse pa veže bratovska ljubezen Marijinih sinov in Jezusovih učencev.

A. B—č.

Za naše fante.

Mladenka mladeničem.

In zopet sem ga videla klečati pred tabernakljem, mirno, nepremično, roke je imel lepo sklenjene, glavo nekoliko sklonjeno, a

oči je upiral v tabernakelj. Po cerkvi je bilo še mračno, skoro temno, le večna luč pred oltarjem je razsvitljevala nekoliko s svojim

milim, rdečkastim svitom. Ljudi je bilo še malo, le pred oltarjem presv. Srca je klečalo nekaj častivk, ter se pripravljalo na zadostivno sv. obhajilo. Bil je prvi petek. — Ah, prvi petek, s kakšno radostjo smo ga vselej pričakovale! In veliko nas je bilo, ki smo vsakikrat pristopile k zadostivnemu sv. obhajilu. Toda, žal, samo ženske, le nekaj mesecev smo opazile, da redno vsak prvi petek pristopa mladenič v 24. letih k obhajilu. Da, sam, popolnoma sam med mladeniči! In kako spodbudno se je vselej obnašal, ustnice mu šepetajo vročo molitev, srce mu drhti notranjega veselja in bojazni: »O Gospod, kako malo sem te vreden, kako malo sem Tebi podoban, bodi mi milostljiv in ne glej na mojo nevrednost!« ... Zvonček pri zakristiji zabrni, in mašnik v svečani opravi stopi k oltarju. Mladenič se je vzdignil s presveto hostijo v ustih, a v njegovem očesu so se videle solze, z njegovega obraza pa je sijala resnična pobonost.

Glejte, mladeniči, kako krasen zgled vam daje ta korenjak, neprestrašen, nebojazljiv ud Marijine družbe. Kaj si moremo misliti lepšega kot mladeniča, tako pobožno pristopiti k sv. obhajilu. Žal, da je takih korenjakov kot je ta opisani, tako malo, da bi pogostoma pristopili k sv. obhajilu. Kaj je temu vzrok? Nič drugega kot strah in bojazen pred svetom. Mladeniči, korenjaki, pa taki strašljivci, zakaj se pustite v tej stvari osramotiti pred dekleti? Premagajte tisti nepotrebni strah pred svetom, vsaj prvič; drugič bo že lažje šlo. Namesto strah pred svetom, imejte rajši strah pred sodbo in peklom, kajti sodbi božji nihče ne uide. Grdo je tudi, da se še dobijo, ki se med službo božjo jako nespodobno obnašajo. Po drugem spolu se ozirati, smejati, šepetati, ali celo šale uga-

njati, je za naše fante velik madež in docela nedostojno. Pomislite, da kazen božja za tako oskrunjevanje gotovo ne izostane. »Moja hiša je hiša molitve,« je rekel Jezus, »vi paste jo spremenili v jamo razbojnikov!« ter je z biči izgnal menjavce in kupčevavce iz svojega tempelja.

Čujte, kaj se je zgodilo pred nekaj leti v B. . . . (ime naj zamolčim). Živel je zelo ošaben mladenič. Potrjen k vojakom, pride domov na dopust, z dvema zvezdicama na ovratniku. Mislil je v svoji ošabnosti, da je sedaj bogvekaj in da sme vse, kar se mu zljubi. Na velikonočni praznik si med slovesno sv. mašo nažge ter ošabno puši cigaro, zaničljivo okrog se oziraje. Ljudje so po potu iz cerkve glasno mrmrali ter se zgledovali nad toliko ošabnostjo in brezbožnostjo. Vrnivši se k vojakom, se pri nekem pohodu splašja njegov konj. Spne se pokoncu, ter pade z jezdecem vznak. Nesrečnik je bil pod konjsko težo, vsega pohabljenega so tovariši komaj spravili izpod konja. Več kot pol leta je v bolnišnici trpel grozne muke predno je okreval. Ko so njegovi rojaki izvedeli za nesrečo, so vsi enoglasno trdili: »To je božja kazen. Bog se ne pusti zasmehovati slabemu zemeljskemu črvu.«

Kaj pravite, kdo vam bolj dopade, ali prvi, o katerem ste čitali, kako vzgledno in pobožno je živel ter bil prav srečen in zadovoljen do konca življenja? Ali drugi nesrečnež in ošabnež, ki je pozneje domov prišel z leseno ного in zlomljeno roko, vse življenje šepajoč? Gotovo boste vsi rajše posnemali prvega, vzglednega in za božjo čast vnetega korenjaka. Da, mi potrebujemo dobrih, vzglednih mladeničev-družabnikov, take pa more edinole pogosto sv. obhajilo narediti.

Stankoslava.

Pozor, starši!

Namreč starši, ki imate sinove-študente. Čes par tednov jih boste poslali zopet v šolo. Pazite skrbno, v kakšno stanovanje jih boste dali! Najbolj se spridijo dijaki na slabih stanovanjih pri slabih tovariših.

Razmere na srednjih šolah so še vedno strašne. S štirih kranjskih gimnazij se jih je oglasilo sa v semenišče dozđaj šele 10.

Krščanski starši, če vam je kaj sa vaše otroke, kakor vam mora biti, ne pošiljajte svojih otrok kar na slepo v svet! Ne izročite jih iz svojih rok, dokler niste od svoje strani storili vsega, kar je le mogoče, da se vam ne izgube! Posvetujte se s izkušenimi ljudmi!

Nič več ne bomo izročali katoliških sinov, da bi nam jih šrl moloh liberalizma in očitnega bresboštva!

Marija lurška v Rajhenburgu.

Na krasnem griču tik trga rajhenburškega se je začela dne 17. junija zidati veličastna lurška cerkev v spomin 50-letnice Marijinih prikazovanj v Lurdu. Mesec pozneje, dne 16. julija, ob 50-letnem dnevu zadnjega prikazovanja v Lurdu, se je slovesno blagoslovil temeljni kamen. Stavbišče nove župnijske cerkve je bilo krasno okinčano — cele vrste smrečnic in smrek in na njih razne zastave. Pred mično opremljeno utico, pripravljeno za daritev sv. maše, so plapolale Marijine, papeževe in cesarske zastave v znak letošnjega troinega jubileja.

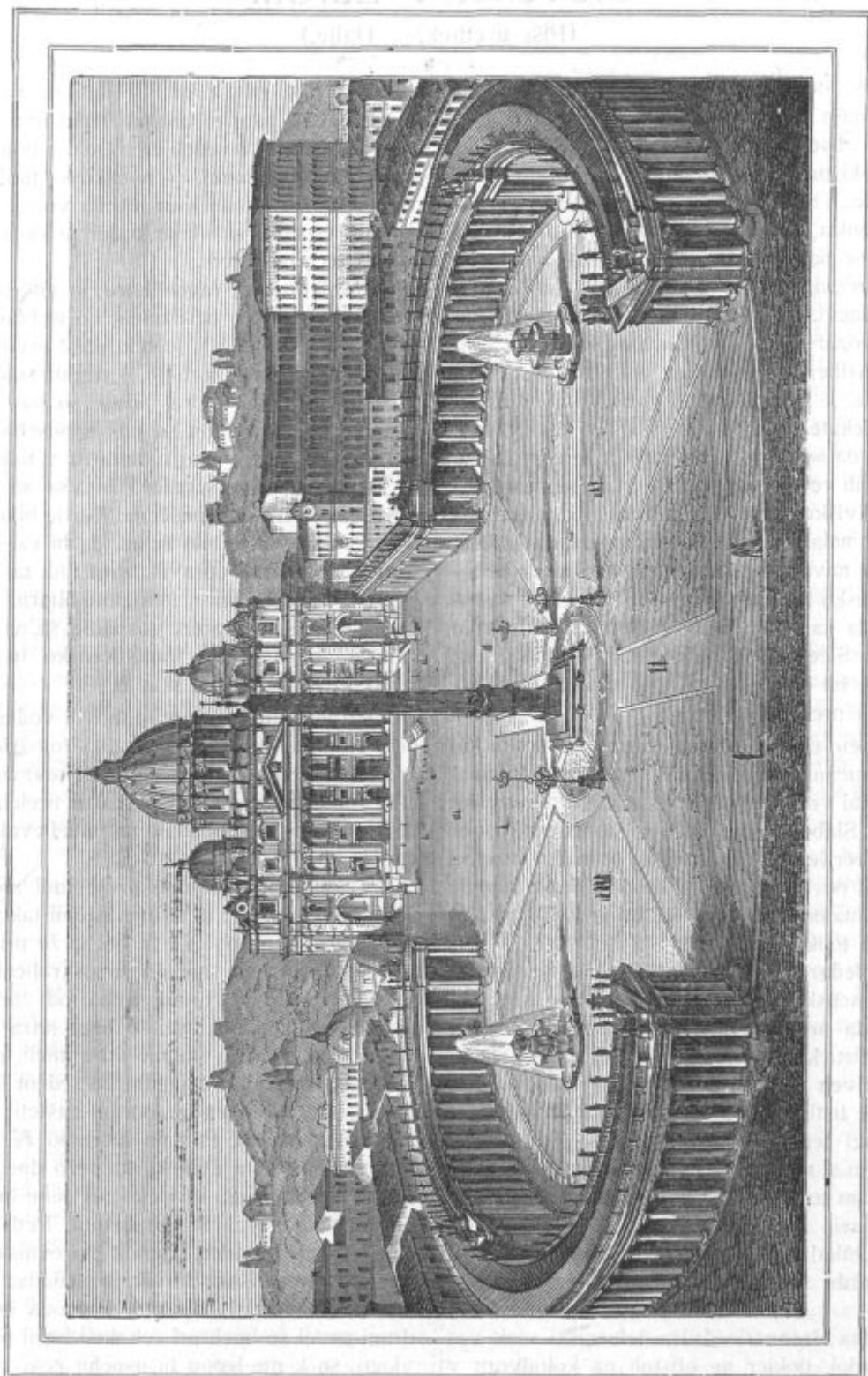
Med gromenjem topičev se pripeljejo točno ob 8. uri zjutraj knezoškof lavantinski, dr. Mihael Napotnik, do slavoloka pod gričem, kjer jih slovesno sprejme duhovščina in ljudstvo. Pozdravi jih domači župnik, deset županov rajhenburške župnije, gasilno društvo ter šolska mladina. Lepih obredov blagoslovljenja temeljnika se je udeležilo 35 duhovnikov ter nad 3000 vernikov. Vrle Zdolane je gosp. župnik Šoba pripeljal v procesiji k slavnosti — pač prva procesija v slovenski Lurd. Po blagoslovu temeljnika so milostljivi knezoškof opravili sv. mašo, med katero je krasno prepeval gosp. Kosov pevski zbor. Potem je sledila pridiga, primerna trojnemu jubilejnemu letu. Z globoko premišljenimi besedami slika visokočastiti govornik pomen bodoče cerkve, ki bode posvečena lurški Mariji, ter polaga vernikom na srce, naj vsestransko podpirajo to veličastno zgradbo. Po pridigi se je zapela zahvalnica in s tem končala tako lepa nepozabna jubilejna svečanost.

V dolbino temeljnika se je shranila za vse čase listina, ki pove, kdo je zidal to veličastno cerkev in iz katerega namena. Dotično mesto se glasi: »Cerkev se je zidala s prostovoljnimi prispevki Marijinih častilcev ter se poklonila Brezmadežni kot jubilejni dar naroda slovenskega.« Res, že nad 100.000 kron so darovali častivci Marijini širom slovenske zemlje za ta dom Marijin, ki se je začel zidati ob 50-letnici Marijinih prikazovanj, ob času lurškega jubileja.

Lurška cerkev v Rajhenburgu bo zelo velika in krasna. Merila bo 755 kvadratnih metrov ter se prištevala med največje in najlepše cerkve na slovenskih tleh. In tak dar se spodobi Mariji! Vendar pa še primanjkuje več kot polovica denarja za izvršitev te veličastne zgradbe. Zato se častivci Marijini le pridno spominjajte te jubilejne lurške cerkve.

Cerkvena stavbena družba je poskrbela, da se bo za večne čase v tej Marijini cerkvi molilo in maševalo za tiste, ki so jo pomagali zidati. Založila je 4000 K za ustanovo za večne maše in škof lavantinski so že 24. novembra 1906 potrdili to mašno ustanovo. Zato so zagotovljene mesečne maše, ob kvaternih tednih pa vigilije, fibera in črne pete maše za vse čase tistim, ki darujejo za zidanje cerkve vsaj 12 K.

Častivec Marijin, ako imaš namen opraviti kako dobro delo v jubilejnem lurškem letu Mariji na čast, stori to s tem, da daruješ kaj malega za jubilejno Marijino cerkev v Rajhenburgu! Brezmadežna bo tvoja bogata plačnica!

Cerkev sv. Petra in Vatikan v Rimu.

Slovenci v Lurdu.

(Piše urednik. — Dalje.)

Zadnjič smo obstali ravno sredi Brennerja. Tam se nam je nit pripovedovanja pretrgala. Brenner — bodi povedano tistim, ki tega ne vedo — je gorski prelaz ali prehod sredi gorate tirolske dežele, visok 1370 m nad morjem. Čezenj vodi železnica. Vožnja v taki višavi je bolj zanimiva kakor pa po kaki ravnini. Zato bi bil rad privoščil romarjem, da bi se bili toč vsaj enkrat vozili podnevi. Pa nikakor ni šlo, kakorkoli smo obračali vozni red. — No, posebne škode pa zato tudi ni. Arlberška železnica, katero smo videli sem in tja, je vsaj toliko zanimiva kakor brennerska. Nekateri seveda, ko slišijo o taki višavi, si mislijo, da so to pota, po katerih že samo koze hodijo in jih večni sneg obdaja, in da se železnica vspenja kvišku kakor po strehi. V resnici pa človek, če nalašč ne pazi, komaj opazi, da se vozi kvišku ali navzdol, in pokrajina ima sicer nekoliko planinsko lice, nikakor pa bi človek iz samega pogleda nanjo ne mogel sklepati, da je tako visoko. — Sicer je bila pa noč jako lepa in lasna; in kdor je bil kaj radoveden, je v mesečni svetlobi lahko precej videl.

Ker sem omenil jasne noči, naj dostavim kaj še o vremenu sploh, kakšno smo na potovanju imeli. Zakaj vreme je na potovanju gotovo velike važnosti. Slabo vreme večkrat dobro voljo pokvari. Sicer je bila naša božja pot tudi, kakor se je večkrat povdarjalo, za pokoro; a ljudje smo že taki, da imamo rajši lepo kakor grdo — pa jim govori še toliko o pokori!...

V koledarju družbe sv. Mohorja je spredaj neki vremenski »ključ« (Heršelnov), o katerem pravijo, da precej dobro zadene. Zato sem šel tudi jaz tisti ključ poprašat, kaj pravi o vremenu onih dveh tednov, ko bomo mi na potu. No, in kako je tisti slavni ključ povedal? Prvi teden: dež; drugi teden: veliko dežja. — To nas bo pralo! sem si mislil. No, pa naj bo, za pokoro! — A Bog nam te pokore ni hotel poslati. Imeli smo ves čas zelo ugodno, krasno vreme; še skoro prelepo, zakaj med vožnjo je bilo nekoliko vroče, v Lurdu samem pa ravno prava temperatura.

Z vrha Brennerja drdra železniški vlak ves čas navzdol, dokler ne obstoji na kolodvoru v Inomostu. Bilo je okolu četrte ure zjutraj, ko smo tam obstali. Nismo pa prej nič vedeli, da so naš dolgi vlak v Franzensfeste odkoder se začne

železnica vzdigati proti Brennerju, razdelili v dva; tako so nam to reč na tihem naredili. Šele v Inomostu smo izvedeli za to, da je polovica romarjev že pred nami. — In tako so tudi pozneje po vsej poti ravnali. Kjer je bila vožnja po ravnem, je vozil le en vlak; koder je šlo nakvišku, so nas pa razpolovili.

Narejalo se je ravno jutro, in mnogi romarji so si komaj dobro oči izmeli, ko je bilo treba v Inomostu izstopiti. Tu je bilo naše prvo obstajališče. Častiti patri jezuitje, katerim smo seveda o našem prihodu naprej pisali, so nas prišli na kolodvor pozdravit in so nas s posebno prijaznostjo sprejeli. Šli smo naravnost v njih cerkev, ki je bila lepo razsvetljena in vsa za nas pripravljena in nam prepuščena. Ker je bilo pa mašnikov veliko, in je bilo želeti, da bi vsi sv. maše vsaj v dveh urah opravili, zato tudi ta cela cerkev, dasi velika in z mnogimi oltarji, ni zadoščevala, in so nekateri gospodje šli v sosednje cerkve: kapucinsko, frančiškansko in mestno-farno, ki so prav blizu skupaj.

Pri jezuitih je najprej duhovni vodja na priznico stopil in dal prva navodila romarjem. Nato so pri velikem oltarju maševali Prevzvišeni; večina romarjev pa je koj prvi dan prejela sv. obhajilo. In to sveto obhajilo so nadaljevali na potu dan za dnem.

Tukaj pa je nastopil prvič tudi naš pevski — mešani — zbor; in sicer nastopil tako, da smo koj rekli: To pa bo! To se bo pa že prijetno poslušalo! S petjem smo dobro oskrbljeni! — Bili so vam to pevci, zbrani skupaj od vseh vetrov slovenske zemlje, ki se do tega jutra še nikoli videli niso, nobene skupne vaje imeli, pa so zapeli tako, kakor da najmanj že sedem let skupaj prepevajo. Njih imen ne morem naštet; pri Bogu naj plačila iščejo. Pač pa moramo že povedati kdo sta bila tista dva, ki sta težo dneva nosila to je glavno nalogo in vlogo pri petju imela: dva dobroznana pevca in muzikanta. Petje je vodil č. g. Jožef Juvanec, župnik borevniški, orgljal pa č. g. Frančišek Bernik, beneficijar na Goričici pri Domžalah. Ta dva gospoda in ž njima drugi pevci so imeli pri celi naši božji poti veliko vlogo, so k nje lepoti in uspehu zelo veliko pripomogli, — kaj bi bila naša božja pot, naša služba božja, brez petja? — so si morali marsikako zasebno željo odreči in se drugim na ljubo žrtvo-

vati. Mi ne moremo — Bog in ljudska Mati božja naj jim povrmeta!

Očetje jezuitje pa so bili celo tako prijazni, da so nas vse duhovne povabili v samostan na zajutrek, katerega smo — da jih nismo žalili — tudi sprejeli, dasi smo imeli v gostilni pripravljene. Drugi romarji pa so med tem zajutrkovali v gostilni, in sicer: III. razred na kolodvoru, II. in I. v rasproti kolodvoru stoječem hotelu »pri Zlatem solncu«. Vsi, kateri so bili deležni te do-brote, so rekli, da je bilo res dobro.

Pa zajutreku smo imeli še dobro uro časa, in to smo porabili z ogledovanjem mesta. V več skupinah, z različnimi vodniki na čelu, smo jo ubrali na razne strani mesta in si ogledali glavne točke: cerkve, trge, reko Ino itd. Pri tem in pri vsem našem bivanju v tem mestu so nam pa posebno na roko šli naši slovenski rojaki, bivajoči v Inomostu, izmed katerih moramo omeniti posebe gosp. bogoslovca Ferdo Kobi-ja iz Borovnice, in visokošolca gosp. Hromca od sv. Jakoba ob Savi. Drugi sa nas prišli pozdravit na kolodvor; med njimi vojaški župnik, monsignor Janez Klobovs, rodom iz Škofije Loke.

V Inomostu so se nam pridružili zadnji romarji, hočemo reči: romarice, in sicer dve gospe (med njimi mati rajnega Bolla) in ena gospodična z Dunaja. One naše govorice niso razumele, pa nam družbe tudi niso motile.

Izvrstne volje smo se odpeljali v krasnem jutru (ob 8. uri) iz Inomosta dalje za reko Ino gori po Tirolskem — v dveh vlakih. Dolina ta je še precej široka, videti rodovitna in dobro obdelana. Kmalu onstran Inomosta se na desni vspejnja kvišku takoimenovana Martinova stena, sloveča po tem, da je svoj čas cesar Maksimilijan na lovu zašel nanjo, ni mogel ne naprej ne nazaj, dokler ga ni neki neznan vitez rešil iz mučnega položaja. Stena stoji reš naravnost navpik. Na vrhu je zasajen velik križ, ki se iz doline vidi.

Več lepih vasi in par malih mestec ali trgov stoji v tej dolini ob reki Ino. Njih imena so zapisana deloma v romarski knjižici, da so jih potniki lahko vedeli, tukaj jih pa ne bomo naštevali, ker za nas v daljavi nimajo pomena.

Precej dolgo časa traja ta vožnja po dolini za Ino. Morda je zdajle čas, da si nekoliko naše romarje ogledamo, kdo in odkod da so.

Na čelu vsem naš ljubeznjivi nadpastir, presvetli knezoškof. Danes smo vsi enako njegovi, bodi Kranjec ali kdorkoli. — Prvo mesto za škofom med duhovščino zavzema č. g. kanonik Ja-

nez Vidovic iz Celovca, predsednik družbe sv. Mohorja. Med dostojanstvenike moramo šteti še tri gg. dekane, in sicer že imenovanega gosp. dekana kamniškega, dalje moravškega gospoda Janeza Bizjana, pa komenskega iz goriške nadškofije, gosp. Ignacija Valentinčiča. Starosta štajerske duhovščine je bil č. g. Fr. Zmazek, duh. svetnik in župnik pri Sv. Benediktu v Slov. goricah. Vseh duhovnikov s škofom vred je bilo 67. — Akademično inteligenco je zastopal na poti edino zdravnik romarski, gosp. dr. Jankovič, okrožni zdravnik v Kozjem, in deželni poslanec štajerski, mož resnično katoliški, kateremu moramo vsi hvalo vedeti za to, ker je ustanovnik prvega katoliškega dijaškega društva na Dunaju, »Danice«, iz katere nam je izšlo že lepo število katoliških gospodov svetnega stanu.

V ostalem pa so bili romarji vsake vrste in iz vseh krajev slovenske zemlje, nekaj tudi še od drugod. Največ je bilo Kranjcev; zastopani pa so bili vsi deli domovine, tudi Ogrska, samo iz Benečije ni bilo nikogar. Pač pa je bilo par prav postavnih mož s svojim župnikom vred iz Pokupskega na Hrvaškem.

Če se oziramo na spol, je bil kajpada po-božni ženski spol v odločni večini, — dasi smo jih zadnje dni nekoliko odrivali, zato da bi nas možake prav preveč v senco ne postavile, s čemer smo se jim kajpada nekoliko zamerili. No, pa tudi moških je bilo že tudi toliko, da smo se lahko dali povsod videti.

Kar se pa tiče starosti, smo bili vseh let od drugega leta (otrok na materinem naročju) do dvainosemdesetega. Toliko let je namreč imel naš starosta gosp. Jožef Levičnik, bivši nadučitelj, župan, pisatelj, organist in ne vem kaj še vse v Železnikih, kateremu je letos že 23. učenec novo mašo zapel, kar s posebnim ponosom pripoveduje. Mož stare šole in stare korenine, svoja leta še prav dobro nosi in je tudi potne težave krepko prestal.

Tako smo se tedaj vozili po Tirolah gori za Ino. Do mesteca Landecka se drži železnica Ine. Tam pa jo Ina zavije na jug, in ena veja železnice se odcepi in gre za njo, Naša proga pa se drži nekoliko na sever. Obenem pa jo začne tudi nastopati in se dvigati, da smo kmalu visoko nad cesto. Velik prepad — menda se imenuje Trisana — je pod nami; tako da človeku nehote misel prihaja: če se pa tukajle prevrnemo, pa ne bomo več gledali kranjske dežele. — Železnica gre vedno višje, pod njo gorski potok, še vedno precej velik, peneč in premetavajoč, se čez skalovje.

Dolina je ozka, vedno bolj planinska, toda vedno še obljudena. Zmirom bliže smo snegu. Zadnja postaja na vrhu je Sv. Anton. Tu je bil sneg še skoro v dolini, ne sicer po celem, ampak sempatje. Ko smo se bližali tej postaji, smo slišali v vagone z železniške proge klice: Romarji, romarji! Ko vlak obstane, gremo nekateri nazaj pogledat, odkod ta klic. Bili so slovenski fantje, ki so delali na progi doma od Dramelj in Ponikve na Štajerskem.

Po kratkem pogovoru in odmoru se odpejemo naprej, in koj onstran postaje gre vlak v predor (tunel). To je predor, ki loči Tirolsko od

Predarlske (vorarlsberške) deželice. Dolg je ta predor deset in pol kilometrov; torej še malo daljši kakor sta naša dva na Jesenicah in v Bohinj; in bi ga človek prehodil komaj v poldrugi uri. Mnogi romarji so izvlekli rožne vence, (če jih niso že prej v roki imeli, zakaj molili so pridno) in so jeli moliti. Prav zložno so zmolili en rožni venec, medtem ko vlak drdra in ropota pod zemljo.

Ko smo prišli zopet ven na svetlo, smo bili na Predarlskem, — zadnja deželica našega cesarstva.

Samó en priklon.

Leta 1892. umrli pobožni kardinal Mermillod (reci Mermijò) je pripovedoval, da je on nekoč, ne da bi vedel, neko protestantsko gospo spreobrnil, in sicer samo s ponižnim priklonom pred Najsvetejšim v tabernakeljnu.

Ko je bil kardinal Mermillod še župnik v Genfu (v Švici), je imel navado, vsak večer iti v svojo cerkev, da bi pregledal večno luč in da bi pogledal, če ni kdo v cerkvi skrit in če so vrata zaprta, kajti bilo je dovolj vzroka se bati cerkvenega ropa. Potem je navadno pokleknil pred oltar, da bi tam molil. Ko je odhajal, se je globoko priklonil in poljubil zemljo v znak pobožnega češčenja.

Neki večer, ko je mislil Mermillod, da je čisto sam, in je ravno hotel oditi iz svetišča, zasliši šum; vrata spovednice se odpro, visoka gospa sfopi iz nje in gre proti njemu. »Kaj delate tukaj tako pozno?« —

»Jaz sem protestantinja,« odvrne gospa, »a vendar sem poslušala vaše postne pridige in dokaze, da je Kristus v najsvetejšem zakramentu pričujoč. Prepričana sem bila vsled vaših dokazov, — samo nekaj sem dvomila, oprostite, če to izgovorim: »Ali veruje sam to, kar pripoveduje?« Zato sem prišla sem; hotela sem vedeti, če se v nenavzočnosti drugih tako obnašate proti najsvetejšemu Zakramentu, kakor kdor veruje na to. Hotela sem pristopiti h katoliški veri, če vaše obnašanje ustreza vašemu poučevanju. Prišla sem, videla sem vas, verujem in hočem se spovedati.«

Od sedaj naprej je bila ta gospa ena najpobožnejših gospa v mestu Genf.

Samo en priklon je bil, ki naj bi bil tej gospej prinesel ali izgubo ali rešitev. Če bi se vsi kristjani priklanjali pred Najsvetejšim s spoštovanjem, koliko mlačnežev bi privedli od mlačnosti!

Kako sem potoval v sv. deželo.

(Dalje.)

Ob pol 5. uri odidemo deloma po potu, kjer je Jezus križ nesel, z dobrim fratrom Lukom na hrib Sion. Vse je prazno, velikansko planjavo gledaš pred seboj; take razdalje so nam nezna-

ne. Brat Luka nam je razlagal, kje je bila rimska postojanka Antonija, odkoder so imeli Rimljani pregled čez tempelj, čez ves tempeljski prostor, čez vse njegove kolonade. Mislim, da

se prav spominjam, da sem bral, ves ta prostor, ki je bil nekdanj zazidan od judovskega svetišča in od pritklin, je trikrat večji nego sv. Petra trg v Rimu. Mohamedani in zagrnjene turške žene so nas radovedno a dostojno gledale, ko smo gledali to pretresujočo podobo zapuščenega svetega kraja; Rimljani so leta 70. po Kristusu z mašinami butali v mestno obzidje; zidovje se je majalo in grmeče padalo; goreče baklje so letele iz rimskega taborišča v mesto; pušice, skale so žvižgale skoz zrak preko templja in padale na ljudi in hiše; jude je mučila lakota, da so se zvijali v bolečinah; a v svetišču so službo božjo vršili dan na dan, darovali so daritve pri žgalnem in kadilnem oltarju dan na dan, kot da ni Rimljanov zunaj obzidja. Razsodnost jih je zapustila, trezna premišljenost zgine, strah jih prevzame, ko ni več klavne živine, da bi jo darovali. Rekli so, to je gotovo znamenje, da nas je Bog zapustil. Rimljani pridero v mesto; tempelj zgori in Judje so od takrat brez svetišča, oni, ki so strastno klicali, naj pride nanje in na njih otroke kri Kristusova. Pogledal sem proti podrtim zidnam nekdanje gori imenovane postojanke Antonije; v duhu sem gledal apostola narodov sv. Pavla, na stopnjicah stoji, rimski vojaki ga varujejo pred fanatizirano judovsko gosposko in nizko sodrgo; Pavel stoji na stopnjicah, da znamenje, naj ga poslušajo, da se more opravičiti, da dokaže, da je dober Jud, dober domoljub, če tudi uči evangelij Kristusov. Masa začne vpiti, divje tuli, vanj se hoče zakaditi, da ga raztrga, tega učenca Nazarejčevega; komaj ga ubranijo vojaki. Sredi sionske planjave je stavba, ki je veljala milijone, imenuje se Omarjeva mošeja. Zunaj je obložena s ploščami, ki se zovejo Fajansove, barva teh ploščic je temnomodra; nobene tako ozaljšane stavbe še nisem videl. Zidana je mošeja v tlorisu precej podobna križanski cerkvi v Ljubljani; sredi je velika kupola, nad katero se sveti na dolgem železnem drogu polumesec. Okna so barvana, v mošeji je polumrak; pri vhodu imajo velike zavitke korana, katere med seboj primerjajo, razlagajo. Smejali smo se, ko smo morali vsi sezuti se zunaj mošeje. Turški dečki so zunaj stali in ponujali umazane kose suknja, katere so povezali nad čevlje, če kdo ni hotel sezuti se. Bosi s svojimi čevlji v rokah gremo memo turškega cerkvenika v mošejo. Cerkvenik je ponosen, zagorel mož z lepo brado in ovit ima fes z temnozelenim svilnatim trakom, v znamenje, da je bil že v Meki, a je obiskal grob Mohamedov. Veliko takih mohamedovih romarjev nisem videl. Bilo

je pač težko tako daleč v Arabijo iti. Sedaj bo to ložje, ker bo preko Damaska naravnost v Meko speljana železnica. Križarji so spremonili to mošejo, v kateri smo, katero občudujemo, v katoliško cerkev; cerkve nemških vitezov so menda povsod zidane po njeni podobi; mohamedovci prepodé križarje, Jeruzalem pade v njih roke, križ snamejo s kropole, nasadé nanjo polumesec in prepovedali so pod smrtno kaznijo vstopiti vanjo kristjanom. Šele pred kakimi 50 leti so se dali omehčati, da smejo kristjani v Omarjevo mošejo, pa jim zato ni treba dati glave nego le bakšiš. Razon lestencev, svečnikov in razun dragocenih peometričnih okraskov se v mošeji nič ne vidi, kar smo navajeni gledati v naših cerkvah. Mohamedovec drugega ne potrebuje nego dolbino v zidu, ki mu pove: sem se obrni, kadar moliš, da gledaš proti Meki. Ostanek iz krščanske dobe je lep precej visok relikvijar; ne vem pa povedati ali so svetinje v njem ali je prazen. Sreda mošeje je zagrajena s precej visoko leseno ograjo. V tej ograji je gola skala; krščansko izročilo pravi, ob tej skali je Abraham bil pripravljen darovati svojega Izaka; turško pravi: Mohamed je hotel od tod jahati v nebo; konjsko kopito je za seboj potegnilo skalo; angelj Gabriel jo odtrga od kopita; zato je toliko nad nad tlakom. Turški cerkvenec nas vede pod to skalo po stopnjicah pokazat, kako po mohamedanski legendi skala v zraku visi, odkar se je držala kopita prerokovega konja. Kako more sploh kdo govoriti o skali v zraku viseči, ne razumem. To si more samo Turk sfantazirati. Takih skal, takih brlogov, jam pod njimi, je po mojih mislih prav mnogo v Palestini: baje so v tej jami v starem zakonu mlatili žito. Od te mošeje, katere ne pozabim nikoli, gremo par stopnjic navzdol in pridemo do druge, ki se zove el Askab. S čevlji v rokah gremo vanjo in če se mi je milo storilo v Omarjevi mošeji, bi se najrajše zjokal v tej. Saj je to lepa starokrščanska bazilika s petimi ladijami, Turki so prizidali še dve ladiji, da jej vzemo krščanski značaj; ali ta se ne more vzeti, prižnica bogato izdelana stoji na listovi strani; treba samo oltarja, in samo počakal bi, da pride duhoven iz zakristije. Bog ve, ali se bo kdaj ta fantazija uresničila? Ta pristna krščanska cerkev je mošeja, v katero hodijo Turki molit ob petkih; Omarjeva mošeja je le bolj za parado. Pri mohamedovcih je narobe kot pri nas; naše ženske rade hodijo v cerkev; turške prav za prav ne smejo, ker so manj vredne nego moški; baje tudi ne pridejo v tista ne-

besa; lahko pa pridejo molit za svoje može, le da niso dolžne tega storiti. Na vzhodu je žena nekaj, kar nima prave veljave v javnosti. Nikjer se ne vidi nič o njih; le kakega otroka seboj vleče po cesti taka zagrnjenka. Dva visoka stebra v mošeji, malo vsaksebi, sta bila važna svoj čas; kdor se je skoz preril z veliko težavo in mnogim veseljem, je imel zagotovilo, da pride v nebesa. Pred več leti se je debel Turk skoz ril, preril se ni, nego je umrl na posledicah; zato je železje zdaj vmes, da nobeden več ne eksperimentira za nebesa. Arabec prižge svečico in nas po vsej sili vleče v kot blizu apside, baje je tam kamen, ki so ga prinesli z oljske gore in se na njem pozna ena stopinja noge Jezusove, takrat, ko je šel v nebesa. Stvar je tako negotova, da ne vem, če je kdo šel gledat dobro zapaženo

in ograjeno stopinjo in dal bakšiš mohamedovcu. Te mošeje se drži velik prostor, dejal bi mogočen magacin; tu prenočujejo mohamedanski romarji iz srednje Azije in iz Indije, kedar pridejo romat in Alaha molit v Jeruzalem. Skozi odprtine zidovja, ki meji tempeljski prostor od doline Jozafat, smo mimogrede videli grob Absalomov. Kamenit stolpič je to z koničasto streho, stolpič ima odprtino, skoz katero domačini mečejo kamenje na hudobnega Davidovega sina. Ob zidu so stopnjice navzdol, vedno navzdol v temo, po njih gremo in smo 35 m pod površino. Spodaj so razsežni podzidani prostori. Zgodovina tega sedaj mrtvega zapuščenega kamena pisana je s krvjo; škoda, da ne znajo kameni govoriti.

Cerkveni razgled.

Po svetu.

Okrožnica sv. očeta. Papež Pij X. so izdali povodom svoje zlate maše okrožnico, namenjeno katol. duhovnikom; Sv. oče opozarjajo duhovščino na vzvišeno zvanje in poklic, zraven pa tudi opominjajo, naj pazi na mladino, naj jo zbira, poučuje in varuje pred zapeljivci. — Iz pisma se razvidi, kako bistro in pazljivo zasledujejo sv. oče razvoj verskega življenja, pa tudi nevarnosti, ki prete zlasti mladini. To dobro, čvrsto in nepokvarjeno mladino obvarovati bodi prva dolžnost duhovnikov, njim pa naj pomagajo vsi dobromisleči in za pravi blagor vneti katoličani. Na Slovenskem je mladeniško gibanje v dobrem tiru. Bog daj delavnim duhovnikom vztrajnost, stano vitno gorečnost in blagoslov!

Velike orgle v cerkvi sv. Petra. Sv. oče Pij X. so izrazili željo, naj bi se v cerkvi sv. Petra postavile spominske orgle po načrtu, ki ga je napravil Cavaille-Coll že leta 1868. in ki je bil odobren že za časa Pija IX. in Leona XIII. Prostor za ogrlje bodo izbrali v ozadju stranske ladje blizu »konfesije«, (vel. oltarja). Ves umotvor se bo dal premikati, oziroma odstraniti.

Postajo za brezžični brzovjav bodo ustanovili tudi v Vatikanu in sicer na vrtu vatikanskem bli-

zu observatorija. Pogodba z angleško Markoni-jevo družbo je baje že sklenjena.

Največ cerkvâ ima gotovo Rim, namreč 339. Izmed teh je 65 posvečenih Materi božji, 10 božjemu Odrešeniku, 4 presveti Trojici. — Pravih samostanov (izvzemši naselbine) je v Rimu 193, in sicer 80 moških in 113 ženskih.

Izredno pravico so podelili sv. oče Pij X. za dobo 10 let svetišču v Marijinem Celju, da se smejo ondi sv. maše opravljati od dveh zjutraj do dveh popoldne.

Sestanek voditeljev Marijinih družb je bil v Inomostu dne 28. in 29. avgusta. Udeleženci so se sešli iz Avstrije, Nemčije in Švice. Za voditelje važna poročila in navodila so imeli prelat Mehler, dr. Schofer, P. Abel dr. J., P. Böissl

Umril je 22. julija po daljši bolezni kardinal Nocella, star 82 let. Kardinal je postal leta 1903. Poprej je bil predsednik konzistorijalnega zbora in patrijarh antijohijski.

Med svetnike prištet bo v kratkem avstrijski rojak, blaženi Klemen Marija Hofbauer (Dvořak). Klemen Dvořak je bil doma na Moravskem in je blagonosno kot redemptorist deloval dolgo vrsto let na Dunaju, kjer je tudi umrl leta 1820. Odkar je bil imenovan blaženim (1888.), sta se na nje-

govo priprošnja zgodila dva neovrgljiva čudeža, ki ju je sv. kongregacija obredov v Rimu že tudi priznala.

Na Velehradu na Moravskem, kjer je sve-tišče slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda, je bilo od 18. junija do 15. julija t. l. 160.000 ro-marjev.

Belgija. Pri volitvah v zbornico so izgubili liberalci zopet 5 poslancev. Katoličani imajo zdaj skupno 88 poslancev, 43 jih imajo liberalci, 35 pa socialni demokrati.

Dunajčani v Marijinem Celju. Meseca julija so dunajski krščanski moške priredili pod vodstvom P. Abela 16. veliko romanje, ki se je obneslo nad vse veličastno. Ne bomo popisavali podrobnosti; zadostuje, ako omenjamo, da je pristopilo k sv. obhajilu do 3000 mož in mladeničev, med njimi najodličnejši dunajski uradniki, državniki in plemenitaši.

Iz govora P. Abela podamo samo te-le točke: »Matí krščanstva naj se usmili katoliške Avstrije... Boj, ki so ga nam vsifili nasprotniki, osobito pod judovskim vplivom živeči prostozidarji, naj nas najde oborožene in pripravljene. Nasprotniki naši se motijo, ako menijo, da se bomo tudi zdaj omejili samo na obrambo... K Mariji hočemo moliti, da bomo o priliki prihodnjih bojov edini in odločni. Mi ne bomo pristupili, da bi nam mladino vzgajali v brezbožnem duhu...« P. Abel je sklenil nagovor z besedami: »Marija, pomagaj nam v boju vsaki čas, v vsaki sili, do smrti!«

Pobožnost Srca Jezusovega na Dunaju ima svoje središče v novi cerkvi sv. Kanizija. Od leta 1902. pa do danes se je vpisalo tukaj nič manj kot 22.000 oseb v bratovščino Srca Jezusovega in v apostolstvo molitve.

Srebrno poroko je obhajal avstrijski minister za poljedelstvo, dr Ebenhoch. To ni nič posebnega. A Ebenhoch je vzoren katoličan in kot tak je praznoval 25-letnico poroke povsem zgledno in krščansko, — to pa je nekaj posebnega, kar je treba povedati vsem krščanskim Slovencem. Zjutraj na dan slovesnosti je imel prisrčen nagovor na ministra in na njegovo družino znani g. P. Abel iz družbe Jezusove, ki je ministrov osebni prijatelj. Nato je bila sv. maša, pri kateri je bil obhajan minister in vsa njegova družina. Pri obedu je vstal slavljeneec in se je najprej zahvalil svoji soprogi za vse, kar je storila zanj v teku 25 let. Izpregovoril je iskrene besede tudi svojim otrokom nekako tako-le: »Otroci moji! Četudi nas je previdnost božja postavila v tako

visoko službo, vendar ostanite vedno skromni in ponižni — pa zvesti svoji katoliški veri!«

V spomin na svojo srebrno poroko je dal minister napraviti na javnem prostoru podobo Srca Jezusovega z napisom: »Pridite vsi k meni!«

Čast takemu možu! Pa se dobé puhle glave, ki komaj začno nositi malo bolj po gosposko prikrojeno suknjo ter menijo, da morajo biti vzvišeni nad vsem, kar spada k verskemu življenju. Ubogi zaslepljenci! Poglejte ministra, ki je učen in obenem verén, ki je visok dostojanstvenik, pa hkrati pošten katoličan, ki se ne sramuje v dejanju pokazati, da se v vsakem stanu more in tudi mora živeti tako, kakor vera Kristusova veleva!

Mednarodno evharistično zborovanje bo v Londonu od 9. do 13. septembra t. l. Spored je že sestavljen. Do 1. junija so bili oglašeni sledeči cerkveni knezi in dostojanstveniki: Papežev odposlanec kardinal Vincencij Vanutelli, kardinali Moran, Gibbons, Loque, Lecot, Fischer iz Kolina in Mercier; dalje 22 angleških nadškofov in škofov; iz Nemčije trije, iz Belgije štirje, iz Francije 12 škofov. Zastopniki so priglašeni tudi iz Avstrije, Španije, dva škofa iz Amerike, sedem iz Avstralije, dva iz Afrike, dva iz Azije in eden iz Kanade.

5.000 frankov nagrade je bil razpisal neki južnoameriški odbor za novo na latinsko besedilo uglasbeno papeško himno (slavospev). Tekmovanje za nagrado je bilo mednarodno, toda brezuspešno, kajti za to odločeno sodišče pod predsedstvom kardinala Vives y Tuto ni nobene skladbe smatralo za vredno, da bi se nagradila z omenjeno vsoto. Ali bodo še enkrat razpisali? . . .

Cerkev zadoščenja na Dunaju. Društvo sv. Bonifacija je sklenilo sezidati novo cerkev na Dunaju. Kakor znano, je ondi v tem oziru slabo poskrbljeno, zlasti v obmejnih okrajih. 16. okraj šteje 80.000 katoličanov, ki nimajo niti ene cerkve. Divji zakoni in nezakonski otroci se množe. Društvo sv. Bonifacija si je naložilo lepo nalogo, da odpomore silni bedi. V spravo za božje rope in bogoskrunstvo, ki se je letos o Veliki noči izvršilo v Rimu in na Dunaju, se bo zidala v 16. okraju nova cerkev; darove v ta namen nabira: »St. Bonifatius«, Wien, 1. Stefansplatz 6.

Kronanje milostne podobe v Marijinem Celju bo 8. septembra 1908. Pred tem dnevom je določena slovesna devetdnevnic, ki se začne 29. avgusta zvečer. Vsak dan devetdnevnic bo pridiga pred

veliko sv. mašo, istotako pred popoldanskim blagoslovom. Kronanje bo izvršil prevzvišeni apostolski nuncij na Dunaju s kronami, ki jih je podaril samostan šentlambertski in ki so jih blagoslovili sv. oče Pij X. sami. Osmina po tej slovesnosti se bo zaključila dne 15. septembra. Dne 3. septembra bo »Evharistični shod« v Marijinem Celju, ki ga priredi društvo duhovnikov vednega češčenja. — Katoliška društva se vabijo, da se udeleže zlasti večernega sprevoda dne 8. septembra. O priliki kronanja je možno dobiti popoln odpustek. Še posebno se želi, da pridejo k svečanemu kronanju Marijine družbe.

Po domovini.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji tekom meseca julija in avgusta:

Podeljene so bile župnije: **Želimišje** č. g. J. Erjavcu, kaplanu v Radoljici, **Št. Jurij** pri Kranju č. g. Jankotu Šiška, župniku na Rovih, **Bučka** č. g. Bl. Rebol, kajlanu v Komendi, **Sv. Helena** č. g. Janezu Rihtaršič, **Zagradec** č. g. Engelbertu Berlan, **Černuče** č. g. Frančišku Koželj, **Vipava** č. g. Andreju Lavrič, kuratu v Gočah, **Dobovec** č. g. Jožefu Ocepek, kaplanu v Čemšeniku, **Loški potok** č. g. Jožefu Pravhar, **Rova** č. g. Jožefu Volc, župniku v Vel. Poljanah.

Imenovani so bili čč. gg.: **Vojteh Hybášek**, kaplan pri sv. Jakobu v Ljubljani, za učitelja glasbe, **Karol Gross**, kaplan v Kočevju in **Al. Kurent**, kaplan v Trebnjem za prefekta v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu.

Premeščeni so bili čč. gg.: **Ivan Barle**, kaplan v Kranju, k sv. Jakobu v Ljubljani; **Ign. Zaplotnik**-vikarij v Novem mestu, v Kranj; **Matej Dagorin** iz Škocijana v Št. Jernej; **Janez Florijančič** iz Stare Loke v Škocijan; **Jan. Mikuž** iz Poljan v Staro Loko; **Jos. Bambič** z Breznice v Poljane.; **Jos. Cuderman** iz Trnovega za administratorja na Vojsko; **Fr. Rakovec** z Blok v Žiri; **Matej Ježek** iz Mokronoga na Bloke; **Jos. Mensinger**, ekspozit z Razdrtega na Orehek; **Jan. Dežman** iz Preserja za ekspozita v Razdrto; **Matija Selan** iz Dobrnič v Preserje; **Jan. Miklavčič** od Sv. Treh Kraljev za župn. upravitelja na Babno polje; **Feliks Knižek** z Babnega polja k Sv. Trem Kraljem; **Vinko Čibašek** iz Kranjske gore v Preddvor; **Jos. Gostiša** v Radoljico; **Fr. Steržaj** iz Srednje vasi za administratorja na Koprivnik; **Jan. Kogovšek**, prefekt v zavodu sv. Stanislava, za kaplana v Srednjo vas; **Janez Borštinar** iz Hinj za ekspozita v Harije; **Rihard Smolej** iz Železnikov v Komendo; **Mart. Peča-**

rič iz Šmihela v Predoslje; **Fr. Sparovec** iz Moravč v Trebnje; **Jak. Ogrizek** iz Mirne peči za župn. upravitelja v Št. Lambert; **prefekt Jan. Gogola** za kaplana v Trnovo.

Nameščeni so bili čč. gg.: **Jak. Fatur** za kaplana v Križevem pri Kostanjevici, **Tomaž Klinar** za vikarja v Novem mestu, **Andrej Krauland** v Kočevju, **Fran. Pečarič** na Breznici, **Val. Zupančič** v Mokronogu, **Martin Dimnik** v Hinjah, **Jožef Fröhlich** v Kranjski gori, **Fran. Golob** v Dobrničah, **Jan. Jaklitsch** v Črmošnjicah, **Tomaž Klemenčič** v Moravčah, **Anton Lovšin** v Mirni peči, **Jan. Miklavčič** v Horjulu, **Val. Tomec** v Šmihelu pri Novem mestu, **Matej Žbontar** na Koroški Beli.

V mašnike posvečeni so bili 26. julija: a) **goriške nadškofije** sledeči gg.: **Kos Janez**, **Macur Alojzij**, **Rosin Herman**, **Žlobec Avgust**, **Brandl Evgen**, **Cigoj Leopold**, **Fuchs Anton**, **Simcig Alojzij**; b) **tržaške škofije** gg.: **Lazič Julij**, **Žigulic Vincencij**, **Magdič Frančišek**; c. iz **poreške škofije** gg.: **Battisti Alojzij**, **Mottes Evgenij**, **Nardin Alojzij**; d) **P. Frančišek Reiter**, kapucin; **P. Mohor Gnidovec**.

Duhovniške spremembe na Štajerskem: **V stalen pokoj gre** č. g. **Franc Škorjanc**, župnik na Gomilskem; v začasen pokoj pa č. g. **Janez Toman**, župnik na Hajdini. — **Župnija Kebelj** je podeljena č. g. **Ivanu Kausky**, kaplanu pri Sv. Lovrencu v Slovenskih goricah; **župnija Loče** č. g. **Francu Kozelj**, kaplanu v Središču; **župnija Sv. Jernej** v Radvanju nad Muto č. g. **Ivanu Ivanc**, kaplanu iz Rajhenburga. — **Premeščeni so:** **Č. g. Val. Kropivšek** iz Ptuja kot kaplan k Sv. Lovrencu v Slovenskih goricah; **č. g. Franc Strmšek** iz Trbovelj v Ptuj; **č. g. Ivan Jelšnik** iz Kozjega v Čadram, **č. g. Ivan Šketa** pride v Kozje in **č. g. Jožef Pečnak** v Trbovlje.

V Marijnem Celju bodo od 29. avgusta do 15. septembra velike slovesnosti. Na mali Šmaren bodo namreč kronali milostno Mater božjo. Kronal jo bo papežev zastopnik na Dunaju, nadškof **Granito di Belmonte**. Cel teden poprej bo priprava, cel teden poznej pa osmina. Vsak dan bo imel en škof veliko sv. mašo. Maševali bodo tudi 1. septembra celovski, 2. septembra lavantinski, 4. septembra ljubljanski knezoškof.

Na Brezjah bo na angelsko nedeljo **obletnica kronanja** Matere božje. Slavnosti se udeleže tudi goriški knez in nadškof. Slovesnost obeta biti zopet prav lepa.

Na Brezjah je bila 5. avgusta izredna cerkvena slovesnost. Preč. gosp. stolni kanonik ljubljanski, **F. Kajdiž**, je obhajal 50-letnico, od-

kar je bil posvečen za mašnika. Gospod zlato-mašnik, bivši župnik vodiški in bivši dekan moravški, je v spremstvu okoli 40 duhovnikov čvrst in čil opravil presveto daritev v Marijinem sve-tišču. Izrednega slavlja se je udeležila velika množica vernikov, zlasti iz vodiške in moravske župnije. Slavnostni govor v cerkvi je imel mil. gosp. prelat J. Flis. — Blagemu gospodu jubilan-tu naj Bog podeli še mnogo, mnogo let!

400 slovenskih romarjev je bilo dne 10. av-gusta na Zgornjem Štajerskem v Marijinem Ce-lju. Romanja se je udeležil tudi državni poslanec Pišek.

Do smrti se je naplesala dne 9. avgusta v Trstu 55 let stara Jožefa Petrič. Vrtela se je tako strastno, da se je sredi plesa zgrudila in kmalu nato umrla. Kako strastni in neobčutljivi so plesu vdani ljudje, se razvidi iz tega, da so drugi ude-leženci plesne zabave meni nič tebi nič nadalje plesali in niso prenehali še drugi dan, ko je ne-srečna žrtev ležala na mrtvaškem odru. — Pač žalostne posledice divje strasti!

Cerkveni zbor v ljubljanski škofiji. Od 24. do 28. avgusta se je vršil v Ljubljani drugi škofijski cerkveni zbor, ki so se ga udeležili vsi župniki, cerkveni predstojniki, osobito cerkveni dostojanstveniki, pa tudi drugi škofijski duhovniki, ki niso bili zadržani. Pod predsedstvom in vod-stvom milostnega knezoškofa so se obravnavale za cerkveno življenje važne zadeve, ki bodo na splošno korist cele škofije. Sklepe in določbe bo de škofijsko izdalo v posebni knjigi.

† **Janez Jesenko**, c. kr. profesor v pokoju. O pokojnem profesorju, ki je umrl v Trstu kon-cem julija, piše »Zarja« tudi to-le: »Trpel je kot izobražen kristjan in umrl kot veren izobraže-nec. Spoved, sv. obhajilo, sv. poslednje olje in papežev blagoslov — vsa verska tolažila je pre-jel z velikim zadovoljstvom. Njegove zadnje be-sede so bile: »Jezus, usmili se me, Marija prosi zame«. Ob grobu mu je v slovo izpregovoril ne-koliko besedi njegov bivši učenec, č. g. J. Tul. Pokojni profesor in šolski svetnik je bil doma iz Poljan pri Škofji Loki.

Slovenci na češki katoliški shod v Pragi. Slovenci, namenjeni na češki katoliški shod v zlato Prago, odpotujejo iz Ljubljane v ponedel-jek, dne 31. avgusta. Pri tej priliki si bodo ogle-dali tudi češko jubilejno razstavo.

P. Alojzij Bobnar je umrl 26. julija v fran-čiškanskem samostanu na Brezjah. Poprej je služ-boval po raznih župnijah tržaške škofije, kjer je veliko pomanjkanje duhovnikov. V jeseni je pri-

šel na Brezje, da si okrepi slabotno zdravje, a prehitela ga je nagla smrt. N. p. v m.!

Čč. oo. frančiškani pridejo, kakor se čuje, v jeseni v Trst. Naselili se bodo v ulici dell' Insti-tuto, kjer bodo imeli javno kapelo. V Trstu bo-do imeli novi delavci v vinogradu Gospodovem gotovo veliko dela, pa tudi lepih uspehov.

Naši mladeniči. Splošna in soglasna je bila sodba, kako dostojno, mirno, samozavestno so se obnašali mladeniči, zbrani pri telovadski slav-nosti dne 26. julija v Škofji Loki. Nič vpitja, nič izzivanja, nič surovosti, nič popivanja, — to je lepo znamenje in dokaz, kaj dosežejo naša iz-obraževalna društva, naši telovadski krožki. To-likega reda, discipline, tolike dostojnosti iščemo zastoj pri prireditvah naših nasprotnikov. Drugi dan po javni telovadbi in po ljudski vese-lici bi človek pričakoval — vsaj tako se je do-slej povečini godilo — černih, zaspanih obra-zov, težkih glav, lenih postav, ki si z različni zdravili krepčajo grlo in želodec. Ne tako tukaj. Zjutraj ob šestih je korakalo več kot sto čvrstih in čilih junakov, ki so še ostali v Škofji Loki pri mladeniškem tečaju, — proti cerkvi v Crngrobu, kjer so se priporočili Materi božji, bili pri sveti maši in poslušali kratke, bodrilne besede, ki jih je izpregovoril ob tej priliki mestni župnik č. g. Avg. Šinkovec. Po dohodu v mesto pa so vztra-jali cel dan pri tečaju, ki je bil namenjen njihovi izobrazbi, njihovem napredku. Bog blagoslovi te pogumne mladeniče, njihovo delo ter dobre namene!

Slike o lurškem romanju so bile te dni raz-poslane vsem, ki so poslali upravništvu »Sloven-ca« prave naslove. Zmanjkalo jih je le nekaj malega in upamo, da jih dobimo v Ljubljano že čez 14 dni. Prosimo torej vsakega, ki tekom te-ga tedna ne prejme slike, naj piše dopisnico na upravništvu »Slovenca« ter pojasni svojo za-htevo. Obenem naj se oglasi tudi tisti, ki želi imeti fotografijo, akoravno je še ni naročil, ker smo jih naročili nekaj več in jim bomo lahko postregli. Veljala bo okolu 3 krone izvod.

Duhovniške spremembe v goriški nadškofiji: Č. g. Janez Sedej, kurat v Levpi, imenovan duh. oskrbnikom za izpraznjen vikarijat v Avčah; č. g. Alojzij Matelič je napravil župnijski izpit; č. g. Teofil Nemeč je postal župnijski upravitelj v Zgo-niku, dosedaj nastavljen v Gabrovici; č. g. Jože Grilanc, kurat v Kobljeglavi, oskrbuje začasno tudi v Gabrovici; č. g. Andrej Žnidaršič, vikar v Gradnu, je vpokojen.

Za društvo duhovnikov Srca Jezusovega so izvoljeni sledeči predsedniki in voditelji: Č. g.

msgr. Janez Lukežič, namestni predsednik za slovenske okraje; č. g. Janez Kren, dekan, namestni predsednik za italijanske okraje; okrajnim voditeljem so izvoljeni: Čč. gg. Jož. Srebernič, namestni voditelj bogoslovja; Janez Peternel, dekan; Janez Leben, kurat; Anton Berlot, dekan; Gothard Pavletič, dekan; Ludovik Kumar, župnik; Janez Murovec, dekan; Ignacij Valentinčič, dekan; Karol Stacul, župnik; Alojzij Sambuco, arhipresbiter.

Št. Jernej (Dolenjsko). Na praznik sv. Petra in Pavla smo praznovali prav slovesno 50-letnico prikazovanja Lurške Matere božje. Uže prejšnjo nedeljo zvečer je bila bakljada, ki so jo uprizorili mladi vojaki (šolarji), Marijina družba, šolska mladina in požarna bramba. Vršil se je med slovesnim zvonjenjem sprevid od župnišča po vseh šentjernejških glavnih cestah in od tod na vaški pašnik, kjer so se raketi spuščali in med tem prepevale lepe slovenske pesmi za moški zbor. Nato je sprevid zopet korakal nazaj, kjer se je na trgu zopet polagoma razšel. Vse hiše so bile isti večer po Št. Jerneju, razun dveh zelo zagrizenih liberalcev, krasno razsvetljene, posebno pa župnišče, in med slovesnim zvonjenjem v župnijski cerkvi vršilo se je tudi slovesno zvonjenje pri podružnih cerkvah. Mladeniči in možje kat. izobraževalnega društva so postavili na trgu pred Marijino kapelico velik mlaj (visok 25 m), ki so ga podarili preč. oo. kartuzijani iz Pleterjev. Drugi dan na praznik so prišle popoldne okoli poldruge ure sem v Št. Jernej Marijine družbe z zastavami in tudi drugi ljudje iz Kostanjevice, Brusnic in Bele cerkve, nekoliko tudi iz Škocijana in iz Rake, ki smo jih na trgu pred kapelico slovesno sprejeli in nato odpeljali v župno cerkev, kjer je imel domači g. kaplan kratek nagovor došlim gostom in popis kipa Matere božje, ki so ga podarili preč. oo. kartuzijani. Ob 2. uri popoldne se je razvila po trgu velikanska procesija, broječa kakih 7.000 ljudi, tja k skalni duplini v Rakovnik, ki je lurški zelo podobna in pod njo studenec izvira. Tja se je ponesel tudi kip Matere božje na posebno ovenčanej nosilnici, ki so ga nosili štirje mladeniči Marijine družbe. Med procesijo, ki jo je vodil domači g. župnik v spremstvu č. patra frančiškana Blanka iz Novega mesta, in treh sosednjih čč. gg. duhovnov, so se prepevale lurške litanije ter Marijine pesmi in tudi molil rožni venec. Častno stražo so tvorili pri procesiji mladi vojaki (šolarji). Takoj po dohodu k skalni duplini se je vršil deklamacijski

pozdrav v čast Brezmadežni, ki ga je proizvajala članica Marijine družbe. Nato se je vršila igra »Lurška pastirica«, in sicer prvo dejanje. Takoj po končani igri se je postavil kip Matere božje v skalno duplino, ki je bila nalašč za to izklesana, ter se postavila dva napisa, in sicer zgoraj: »Brezmadežno spočetje sem« in spodaj: »Lurška Mati božja, za nas Boga prosi!« Med tem časom se je izlil tudi dober kozarec prave lurške vode v studenec, ki pod skalo izvira, nato je pričel pevski zbor mladeničev in deklet popevati znano lurško pesem. Tudi sta dva mladeniča Marijine družbe pred duplino deklamovala o Brezmadežni. Vse kar se je pred skalno duplino izvršilo, bodisi igra ali deklamacije, izvršilo se je prav izborno in brez napake. Po končani slavnosti pred duplino se je podalo ljudstvo v dolino na travnik, kjer so se na za to prirejenem odru izvršile tri deklamacije in pod vodstvom domačega organista g. Leopolda Zupina popevale Marijine pesmi v njeno brezmadežno čast, in sicer štiri za mešani zbor in tri za moški zbor. Takoj potem so bili mladi vojaki pogoščeni z belim kruhom, črešnjami in vinom, kar so v to svrhu vse darovali preč. oo. kartuzijani. Dasi ravno je uže proti večeru odšlo precej ljudstva domov, vršile so se pozno zvečer pred skalno duplino pete litanije Matere božje in kratek nagovor o Evi in Brezmadežnem spočetju, ki ga je imel domači g. kaplan, ter molitev za dež, in s tem je bila vsa slovesnost končana.

Z Brezja. Dne 14. avgusta popoldne (na delapust k velikemu Šmarnu) je shodil na Brezjah v svojem devetem letu Karol Tomazin izpod Težke gore, župnija Sv. Peter pri Novem mestu, ki prej še ni nikdar hodil. Pred kratkim je bil birman. Mati ga je takrat imela v naročju. Več naj pove njegov sedanj župnik in birmanski boter preč. g. Češarek. Mi, ki smo ga na Brezjah videli, samo materino trditev navajamo: »Nikoli prej ni hodil«. Zdaj smo videli, da hodi. Sicer so noge še krive in hoja neukretna zavoljo krivin; vendar hodi pa.

Odlikovana Marijina hči. Na Gočah pri Vipavi se je vršila dne 5. julija lepa slovesnost. Marijina hči Ivana Spetič je dobila za štiridesletno zvesto službovanje v znani Habetovi hiši častno svetinjo. Kot osemletno dekletce je prišla imenovana k hiši in ondi že nad 40 let zvesto služi. Pri društvenem shodu ji je po primernem nagovoru pripel svetinjo ondotni voditelj Marijine družbe. Vrli goški pevci so zapeli cesarsko himno. Po končani cerkveni slovesnosti so jo Marijine družbenice z zastavo spremile na dom,

kjer jih je zvesta Ivana pogostila. Pridno Ivano naj Bog živi še mnogo let!

Ptuj. V četrtek, 16. julija 1908., na sopraznik Karmelske Matere božje in v spomin petdesetletnice zadnje Marijine prikazni v Lurdu, so se zbrali zjutraj v samostanski cerkvi sv. Petra in Pavla v Ptujju romarji iz župnij: Sv. Peter in Pavel, Vurberk, Sv. Urban in Sv. Marko. Med potjo so se pridružili še župljani od Sv. Martina na Hajdinu. Potem so šli skupno v procesiji k Materi božji na Ptujsko goro. Na Ptujski gori so imeli jubilejno pridigo veleč. g. Leopold Skuherški, župnik od Sv. Marka niže Ptujja. Natanko so razložili letošnje tri jubileje: šestdesetletnico vladanja cesarja Franca Jožefa I., petdesetletnico mašništva sedanjega papeža Pija X., in petdesetletnico Marijine prikazni v Lurdu. Potem so imeli slovesno sveto mašo veleč. g. P. Lenart Vaupotič, gvardijan in župnik v Ptujju. — Solze gledalca polijejo od veselja, ko vidi tako lepo, veličastno in dolgo »jubilejno procesijo« gorečih mož, pridnih mladeničev, vnetih deklet in pobožnih žen. In res še posebne hvale je vredna dolga vrsta krščanskih mož. Dokler je še moški spol res tako veren, se nam še ni treba bati sovražnikov svete vere!

† **cand. iur. Anton Škerbec.** V četrtek, 23. julija, so pokopali pri D. M. v Polju zvestega Marijinega sina, jurista Antona Škerbec. Od prvega gimnazijskega razreda, odkar sem ga spoznal, je bil vedno zgled pravega dijaka, ki je dal šoli, kar je šole (bil je večinoma odličnjak), pa tudi ni nikoli pozabil dati Bogu, kar je božjega. Pot v šolo ga je vodila mimo frančiškanske cerkve. S skladičnico knjig pod pazduho jo je vedno udaril po stopnicah v Marijino svetišče, priporočiti se njej, ki je sedež modrosti. Koncem gimnazijskih študij je vstopil v Marijino kongregacijo, kjer je vodil nekaj časa tudi petje. — Najbrže predznaki bolezni, ki mu je tako hitro ugrabila mlado življenje, so ga delali zadnje čase otožnega. Ogibal se je družbe in živel le bolj zase. Po svoji izredni nadarjenosti in pridnosti bi brez dvoma lahko koristil dobri stvari. Pa ni bila volja božja in Marijina, ki je poklicala k sebi zvestega sina. — Vse njegove prijatelje je iznenadila vest, da je obolel na umu, in kmalu nato mrtvaški list, ki je vabil k pogrebu. — Ob taki priliki se najbolje uvidi sreča, biti kongreganist. Človek, tudi mlad, ne vé kje in kakšna smrt ga čaka. Zato je najbolje biti vedno pripravljen, in kdo bo bolj pripravljen, kot zvest sin Marijin, kakor vneti kongreganist. Zato ne žalujem ob tvojem grobu, ker ti ne zavidam sreče, večje nego je zemeljska. O,

da bi bila te sreče deležna vsa slovenska učeča se mladičina, zlasti po Marijanski kongregaciji. — R. I. P. — **Kongreganist.**

Iz Škocijana pri Turjaku. Trajno in živo nam ostaneta v spominu 31. majnik in 14. junij. Bila sta to dneva, polna dušnega veselja in radosti za vse farane, posebno pa še za nas, Marijina dekleta. Spolnila se je naša vroča želja, dobile smo novo, krasno Marijino zastavo. — Dobili smo tudi kip Marije in presv. Srca Jezusovega. Oba sta prav lepo izdelana. Za prvega smo zložile dekleta, za drugega fantje. Podobo Device Marije so nam blagoslovili domači g. župnik ob udeležbi nekaterih sosednjih duhovnikov dne 31. majnika, kip presv. Srca Jezusovega in Marijina zastava sta pa bila blagoslovljena dne 14. junija. Obakrat je bila cerkev krasno ozaljšana. Zunaj je bilo postavljenih več slavolokov s primernimi napisi. Ljudstva je bilo mnogo od raznih krajev. Prihitele so k slavnosti tudi Marijine družbe iz Št. Jurija, Vel. Lašč in iz Roba z zastavami in pod vodstvom svojih dušnih voditeljev. Obe svečanosti sta se izvršili pri krasnem vremenu nad vse lepo. Za vse to duhovno veselje pa gre v prvi vrsti zahvala našemu gorečemu g. župniku J. Jerebu. Komaj so eno leto med nami in kakšna izprememba! Vse življenje se je prerodilo v pravem krščanskem duhu.

Sv. Križ pri Litiji. Dolgo že smo se veselili zlate maše prečastitega gospoda župnika. In vendar je došel zaželeni dan, poln veselja za vsa župnijo. Predvečer so napravili lepo razsvetljavo, po hribih so goreli kresovi. Slavnosti se je udeležilo mnogo gospodov duhovnikov. Ljudstvo je hitelo se pokloniti gospodu zlatomašniku. Bog vsegamogočni naj jih ohrani mnogo let naši župniji! — Tri Marijine hčere so umrle v majniku. Imele so dolgo in mučno bolezen. V bolezni so bile potrpežljive. Od mladih let so bile čistega in poštenega življenja, krasen zgled vsem članicam. Preselile so se v Marijinem mesecu v boljšo domovino k svoji duhovni Materi. Nam so zapustile lep zgled, sebi zaslužile nebeški venec.

Iz Lašč. V nedeljo, 26. julija, je prihitelo v prijazno Marijino svetišče na Veliki Slevici pet dekliških Marijinih družb iz okolice in sedem gg. duhovnikov proslavit lurški jubilej. S prižnice smo slišale mnogo zlatih nauk iz ust gosp. dekana ribniškega, nakar so bile pete litanije. Dekleta so navdušeno odpevale. — In ko se je začela lurška pesem, se je zdelo kot odmev tisočerih ubranih glasov večerne procesije v Lurdu. Gotovo je navzočim lurškim romaricam ob tej pesmi srce zahrepenelo tja nekam v daljavo, v

dragi, nepozabni Lurd — k Mariji. — Po litanijah se je doli v vasi še predstavljala igra: »Lurška pastirica«. — Vsem sestram sestrski pozdrav!

Laščanka.

Iz Starega trga pri Ložu. Dekliška Marijina družba napreduje. Koncem leta 1907. je štela 335 rednih članic. Letos jih je pristopilo na praznik sv. Jožefa še 20, na veliki Šmaren 30, imamo pa še en glavni družbeni praznik, 8. decembra. Tudi na notranje ne zaostajamo: rdeča družbena izkazila mesečno opravljene izpovedi so že prišla v navado kot nekak časten znak skupnosti, in tisti »vijak družbenih pravil« je že marsikatero prijel, — pa nikoli na škodo. — Govori se, da bodo dekleta iz Marijine družbe po malem Šmaru priredile predstavo. Prav tako, naj pridejo tudi one enkrat do besede!

Sv. Tomaž pri Ormožu. Dne 2. avgusta t. l. vršilo se je v prijaznem savskem vrhu blagoslovljenje novega križa na posestvu Fr. Kosi-ja. Križ so mnogoč. gospod dekan tomaševski ob mnogobrojni udeležbi vernikov od blizu in daleč slovesno blagoslovili. Po primernem nagovoru so domači pevci navdušeno zapeli slavnost zadevajočo pesem. Ta križ je brez dvoma najvišji in najlepši v celi župniji; slavna župnija savska je lahko ponosna nanj. Podobe je mojstersko izdelal znani vrli podobar pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah, L. Perko. — Omenjamo naj še, da stoji v naši fari 13 kapelic, izmed katerih se jih 6 ponaša z zvonovi. V dokaz, kako so župljani tomaševski vneti za čast božjo, je tudi 25 križev, ki so postavljeni širom župnije. Naj torej vedo blagi naročniki »Bogoljuba«, da nismo ravno zadnji.

Iz Kozjega na Štajerskem. Sveta birma se je delila od 2. do 11. julija po kozjanski dekaniji. Vsepovsodi so našega prevzvišenega knezoškofa z veseljem sprejeli. Cerkevni obredi so bili povsodi jednaki, samo sprejemi so bili različni. Tukaj na kratko omenim le kozjanski sprejem. Pri slavoloku na mostu je pozdravil došlega nadpastirja č. g. dekan, vpokojeni bisernik č. g. Janez Bosina, kanonik, potem slavno občinstvo, šolstvo in sodnijski uradniki. Zvečer je bil ves trg lepo razsvetljen. Požarna bramba z godbo in z lampijoni, je pozdravila višjega nadpastirja pred župniščem. Nastopili so pevci in razni župljani s pozdravi. — Razsvetljena ni bila zvečer le ena hiša, tik župnišča, znanega protestanta. Da bi se vendar naše ljudstvo izmodrilo, spoznalo zagrizene svoje sovražnike, se jih ogibalo in ne podpiralo s težko prisluženimi novci! — Zdaj imamo zopet v svoji sredi našega ljubljenelega g.

dekana, ki so prestali dolgo bolezen, hudo in nevarno operacijo. Ko so se vračali zopet ozdravljeni med nas, sprejeli smo jih z vso častjo in ljubeznijo.

Medgorje (Koroško). Naša Marijina družba obstoji čez dve leti, ima že 33 družnic, svojo krasno zastavo in namerava obogatiti cerkev z mašnim oblačilom. Da živahno deluje, je zasluga njene goreče prednice, ki vzlic različnemu naspotovanju brani in varuje čast družbe. Lani, dne 2. rožnika, smo videli igro: »Sv. Neža«, letos, dne 12. malega srpana pa igro: »Lurška pastirica«. — Bog daj, da še zanaprej družba raste in s svojim delom reši še več drugih — mrež vsega hudobnega in hudega na tem svetu!

Iz Tržišča pri Mokronogu. Dne 14. junija je umrla v Ljubljani, v bolnišnici 16-letna Amica Jereb, hčerka čislane rodbine Jerebove iz Spod. Vodala pri Sv. Trojici. Bila je zvesta članica trojiške Marijine družbe, ubogljiva in dobra hčerka svojih roditeljev. Žalostnim starišem, bratom in sestri naj bode v tolažbo, da je ona, ki je v nežni mladosti, po kratki a hudi bolezni zapustila ta svet, gotovo dobila delež pri svoji zavetnici Mariji v nebesih.

Vurberg na Štajerskem. Dne 14. junija je Bog poklical k sebi Marijino hčer Marjeto Stergar. Rajna je bila res prava Marijina hči. Bila je več let cerkvena pevka, od svojih mladih nog je skrbela za olepšavo naše Marijine cerkve in bila perica cerkvene obleke. Rajna se je pridno udeleževala vseh shodov, nobeno slabo vreme je ni zadržalo, da bi ne šla tudi v delavnikih k sv. maši in vsako nedeljo je prejela svete zakramente.

Št. Jakob v Rožu. Doslej še ni bilo dopisa iz našega kraja, čeprav je bila naša Marijina družba ustanovljena že lansko leto. Še v naši župniji je malokdo vedel za njo. Na binškošni ponedeljek je pa za njo in za njene lepe namene izvedela vsa fara. Ta dan je bil za nas dan veselja in radosti, kateri nam ostane vedno v spominu. Dobile smo namreč družbeno zastavo, ki je bila ta dan slovesno blagoslovljena. Našemu povabilu se je odzvalo šest tujih Marijinih družb z zastavami, ki so prihitele od daleč, da z nami praznujejo ta velepomemben dan. Spored slavnosti je bil takle: Ob pol 2. uri se je pomikal spreod v navzočnosti štirih duhovnikov iz župnišča v župno cerkev. Najprej pridiga preč. gosp. Smodeja iz Celovca, potem pa blagoslovljenje družbene zastave, katero je blagoslovil naš voditelj č. gosp. župnik Ražun. Sledila je Marijina pesem, na to

pete litanije. Po cerkveni slavnosti smo v »Narodnem domu« vprizorile igro »Srce Jezusovo, mir in sprava naša«. Sledila sta dva govora. Prepevajoč razne Marijine pesmi, je hitro potekel čas in ločiti se je bilo treba od dragih sosester. Do sedaj nas je bilo le malo število, 40, v Marijini družbi, sedaj upamo, da jih bo kmalu več pristopilo, ker se je zvedel pravi namen družbe. Med letom nam je smrt utrgala iz naše srede Marijo Tavčar, staro 16 let.

Hrušlica v Istri. Naša Marijina družba se je zopet pomnožila za 30 novih članic. Najlepši in najveselejši dan za družbo in za celo faro je bil binkoštni ponedeljek. Ta dan smo imele namreč blagoslovljenje zastave. Popoldne ob 3. uri smo šle iz župnišča z zakrito zastavo v cerkev. V cerkvi se je zastava med slovesnim petjem družbenic najprej razkrila, potem pa slovesno blagoslovila. Potem je bila slovesna pridiga č. gosp. Rajko Logar-ja. Po govoru je šla procesija z odkrito zastavo okoli cerkve. Prišedši nazaj v cerkev so bile slovesne litanije z blagoslovom. Tako je bila končana ta slavnost, ki je vsem zelo ugažala.

Chicago. Tukaj je po kratki mučni bolezni umrla mlada 19-letna Slovenka Emilija Osole iz Kamnika. Otemnel ji je um. Pogreb se je vršil dne 29. aprila na pokopališču sv. Bonifacija. Naj mirno počiva v tuji zemlji!

Iz župnije Marlja na Zili pri Beljaku na Korškem. Odkar imamo sedanjega župnika, se je pri nas dosti izpremenilo. Imeli smo sv. misijon, ustanovljenih je več bratovščin. Gosp. župnik se zelo trudijo, da bi se ne zgubila kaka ovčica. Bog naj blagoslovi njih trud in jih živi še dolgo let med nami!

Joliet v Ameriki. V verskem življenju prav lepo napredujemo tukajšnji Slovenci, kar kaže naša lepa in veličastna cerkev. V nedeljo, dne 21. junija, je pristopilo prvič k mizi Gospodovi 17 dečkov in 32 deklic. Naš gosp. župnik F. S. Šuštaršič je imel zares ginljiv govor. Tukaj imamo tudi več podpornih društev.

Hamborn na Nemškem. Gotovo zaslužiš, dragi »Bogoljub«, da bi prišel v vsako hišo in da bi tvoje nauke povsod izpolnjevali. Posebno potreben si nam, ki živimo daleč od domovine in smo tako ločeni od vsega, kar nas more tolažiti in voditi po pravem potu. O mila domovina, koliko hčera in sinov si že zgubila, ker ne živijo tako kakor doma in ne kakor drugi tukaj, ampak po svoje, ker so tukaj sami sebi pripuščeni. Največji napaki sta pa grdo preklinjevanje in igra. Eden, ki je bil pri meni na hrani, je zapravil v

enem večeru 300, nekdo drugi pa 600 kron. Kaj iz tega sledi, je znano: zamuda cerkve, prepir, obrekovanje, več se pa še imenovati ne sme. Dragi »Bogoljub«, ti si se namenil iskati, kar je zgubljenega, pridi k nam in išči zgubljene ovce! Obenem pa svari domačine pred tujino, naj spoznajo, da na tujem ne bodo našli tako srečo, kakor sijo obetajo. (Ta dopis se je bil založil in je po dolgem času zopet na svetlo prišel. Ker ima v sebi nekaj dobrih resnic, je vreden, da se natisne. Pozdrav našim ondotnim naročnikom! Pa še kaj pišite! Prihodnjič bo prej. Ur.)

New-York v Ameriki. Odkar smo tako srečni, da imamo v svoji sredi preč. patra Kazimira Zakrajšeka, ki so po naročilu mil. nadškofa prevzeli začasno tudi skrb za nas Slovence, se je tudi pri nas Newyorčanih začelo novo versko življenje. Vsako nedeljo ob 4. popoldne imamo slovensko pridigo, litanije in blagoslov. Kakor nam je obljubljeno, dobili bomo kmalu v tej cerkvi tudi slovensko dopoldansko službo božjo. Posebno pomenljiv je bil za nas 28. junij, praznik presv. Srca Jezusovega, ker smo v tej cerkvi ustanovili slovensko Marijino družbo. Dopoldne nas je dolga vrsta pristopila k sv. obhajilu, popoldne je bil prvi društveni shod. Do solz smo bile ginjene, ko smo po dolgem času zopet skupno pred Marijinim oltarjem zapele: »Pri tebi, o Marija, zbrane«. Poleg nas, ki smo bile že v stari domovini družbenice, je pristopila še ena nova. Po shodu smo imele v dvorani pod cerkvijo posvetovanje, kjer smo določile pot našega društvenega delovanja. Prvo, kar bomo skušale doseči, bo lepo urejena društvena soba, v kateri bomo napravile knjižnico, in ki bo naše društveno središče. Tu se bomo po delu shajale, brale, pele in zabavale. Razposlale bomo o tem obvestila na vse slov. dekleta v Ameriki in v domovino, da bo vsaka slovenska dekleta, ko potuje iz domovine v Ameriko ali iz Amerike v domovino, mesto, da bi hodila po gostilnah, prišla raje v naš dom in se tam nekoliko povesečila po prestani morski ali železniški vožnji. Tudi smrt se je že oglasila v naši mali družbi. Umrla je Marija Zetnar s Pšate pri sv. Jakobu za srčno boleznijo. Ker ni bila v društvu, smo ji me društvenice preskrbele dostolen pogreb. Tudi se nas je mnogo zbralo na štiri ure oddaljenem pokopališču, da smo pomolile zanjo. (Vašega vzbujenja se srčno veselimo. Presrčen pozdrav vsem! Ur.)

Iz hrvatsko-bosanske Krajine. Za letošnji Marijini lurdski in sv. očeta Pija X. zlatomašniški jubilej in namesto romanja v francoski

Lurd se je v tem delu bosanske Krajine do sedaj zgodilo nastopno: V priedvorski novi katoliški župniji bila je 25. marcija velika služba božja, obilno prejemanje svetih zakramentov pokore in altarja, po lurdsko običajna procesija v našem malem Lurdu pri mestu Kozarac. — Druga, še večja cerkvena slavnost tam pa je bila o času slovenskega romanja v francoski Lurd, ter z njim v duhu združena. Tretja božjepotna bogoslužnost in Marijina slavnost bođe pa tukaj dne 15. avgusta, v edinosti s hrvatskimi božjepotniki v francoskem Lurdu. — V novo hišo božjo preblašene Device Marije velike Gospe y župniji Ivanski bila je veličastna procesija, v kateri se je nosila lepa nova podoba rožnvenške Kraljice.

Ta slovesni dan 17. majnika se je tudi blagoslovila in posvetila nova, krasna monštranca za izpostavljanje presv. Rešnjega Telesa, katero je daroval tej potrebnj Marijini cerkvi neimenovan vrli slovenski mož v Kranjski. Ob tej Marijini slavnostni priliki bilo je pet veleizvrstnih cerkvenih sv. govorov, slovesna služba božja, do solz pretresljivo klanjanje in počaščenje Jezusa Kristusa v presv. zakramentu, a potem pa brezmadežni Devici sv. rožnvenški Kraljici. Kaj takega se v teh krajih prej, posebno pa v dobi črez štiristoletnega turškega suženjstva, ni dogodilo. Gromenje topičev, sv. pesmi, posebno lurdске, glas, odmeval je od gorā, gričev in došin: Ave, ave, ave Marija!

Priporočljive knjige.

Rdeča in bela vrtnica. Rdeča vrtnica ali mladi učenc iz Singare. Povest iz jutrove deže. Bela vrtnica ali mlada spoznavalka. Povest iz Alžira. Prevel D. Z. Cena s poštnino 45 vin., trdo vez. 65 vin.

Korejska brata. Črtica iz misijonov v Koreji. Prevel D. Z. Cena s poštnino 65 vin., trdo vez. 85 vin.

Boj in zmaga. Povest iz Anama. Prevel D. Z. Cena s poštnino 65 vin., trdo vez. 85 vin.

Kdor naroči vseh deset zvezkov skupaj, dobi jih za znižano ceno broširane 4 K, trdo vezane za 6 K; poleg tega se do pošlje onemu, ki naroči vseh deset zvezkov, poštnine prosto.

Spillmannove povesti so silno priljubljene; kdor je čital njegove pred nekaj leti v slovenskem jeziku izdane povesti »Žrtve spovedne molččnosti« ali »Praški judek«, mora pripoznati, da Spillmann nima para med sodobnimi pisatelji. Prepričani smo torej, da se bodo zgoraj omenjene povesti ravno tako hitro razširile med Slovenci, ker so silno zanimive, blažijo duh in srce in vzgajajo v najboljšem smislu, ter spodbujajo k verskemu življenju. Njih posebna vrednost pa obstoji tudi v tem, da imajo vobče pristno zgodovinsko podlago in niso, kakor povesti drugih pisateljev, gola izmišljotina.

Kdor želi kupiti eno ali več teh povesti, naj se obrne na »Katoliško Bukvarno« v Ljubljani, ki mu jih rada do pošlje pod križnim zavitkom in priloži poštno-hranilnično položnico, da more po prejemu knjige doposlati naročnik denar brez stroškov takoj po pošti.

Istodobno zahtevajte tudi knjižico »Dva pastirska lista in nekoliko o dogodkih v Lurdu«, katero da »Katoliška Bukvarna« po naročilu prevzvišenega kneza in škofa zastonj vsakomur, ki jo zahteva.

Zastonj se oddaja v »Katoliški Bukvarni« knjižica »Dva pastirska lista in nekoliko o dogodkih v Lurdu«, ki se je tiskala leta 1899. na stroške prevzvišenega gosp. kneza in škofa dr. Jegliča. Premilostljivi knezoškof prepustili so jo »Katoliški Bukvarni« z naročilom, da jo brezplačno razda. Knjižica je zelo zanimiva in ravno letos jako primerna, ko se splošno povprašuje po knjigah o Lurdu. Zahtevajte to knjižico od »Katoliške Bukvarne« in jo pozorno prebirajte. Poštnina za vsak izvod znaša 5 vin.; da pa ne bo treba naročniku plačevati poštnine, je najbolje, ako si naroči vsakdo to knjižico s kako drago knjigo vred. Kdor si naroči n. pr. »Lurški čudeži«, ki je kakor znano znižana v ceni s poštnino vred na 1 K 30 v., se mu na zahtevo doda zastonj tudi knjižica »Dva pastirska lista« in se do pošlje obe knjigi skupno v enem zavitku, ne da bi bila višja poštnina.

Ravnotako se na zahtevo zastonj doda ta knjiga, če si naroči kdo enega ali več zvezkov Spillmannovih povesti, ki so v prejšnjem članku naznanjene, ali pa če si naroči katerkoli drugo knjigo.

Opozarjamo tudi na oba oglasa »Katoliške Bukvarne« na zadnji strani ovitka.

Spillmannove povesti. Jezuit O. J. Spillmann, čigar obširen zgodovinski roman »Zadnji dnevi Jeruzalema ali Lucij Flav« prinaša ravnokar »Domoljub«, je spisal tudi več drugih nič manj mikavnih in podučnih povesti, med katerimi se dobijo sledeče tudi že v slovenskem jeziku:

Ljubite svoje sovražnike! Povest iz maorskih vojsk na Novi Zelandiji. S štirimi podobami II. nat. Cena s poštnino 45 vin., trdo vezano 65 vin.

Ujetnik morskega roparja. Povest. Prevel M. B. Cena s poštnino 45 vin., trdo vez. 65 vin.

Arumugan, sin indijskega kneza. Dogodljali spreobrnjenja indijskega princa. Prosto po misi-

jonskih zapiskih od A. o. B. Prevel M. B. Cena s poštnino 45 vin., trdo vez. 65 vin.

Sultanovi sužnji. Carigradska povest iz sedemnajstega stoletja. Prevel D. Z. Cena s poštnino 65 vin., trdo vez. 85 vin.

Tri indijske povesti. I. Nomameha in Vatomilko. II. Tahko, mladi misijonar. III. Zadnja pot O. René-ja. Prevel M. B. Cena s poštnino 65 vin., trdo vez. 85 vin.

Kraljičin nečak. Zgodovinska povest iz japonskih misijonov. Prevel K. Z. Cena s poštnino 65 vin., trdo vez. 85 vin.

Zvesti sin. Povest za vlade Akbarja Velikega. Prevel M. B. Cena s poštnino 45 vin., trdo vez. 65 vin.

Šola sv. pisma.

V. = vprašanje, O. = odgovor.

(Zadnjič zaradi pomanjkanja prostora izostalo.)

Odgovori na vprašanja 5. naloge.

Opomba urednikova. Ker se mnogi reševalci pritožujejo, da prepozno dobijo v roke »Bogoljuba«, da jim torej ni mogoče zadosti premisliti stavljena vprašanja, bomo poskušili obrok podaljšati do 20. dne v mesecu.

Število reševalcev je močno naraslo, vsi so se pošteno trudili in res lepe odgovore postavili. Najboljši se nam zde odgovori Marije Križanič od Sv. Križa pri Ljutomeru in Mane Kristanc iz Moš pri Smledniku; dobita nagrado.

Opomba. Obe reševalki sta izpustili prizor, ko Jezus vpričo Marije Magdalene njenega brata Lazarja od mrtvih obudi; mnogi drugi so to zapisali.

Imena reševalcev: Marija Križanič, Mana Kristanc; Andrej Dolinar, Škofja Loka; Ivanka Mekinda, Cirknica; Marijina družba v Trziču; Marija Pesko, ml., Vrblje; br. Vincenc Podgoršek, Škofja Loka; Jožef Gale, Ravnobrd; Helena Smrekar iz Kamence; Marija Jemc iz Petelin; Katika in Tončika Janc, Vrblje; Marija Kastelic, Ljubljana; Fr. Biček, Moškrin; Mihael Pustišek, Zdole; U. Cvetek; Mici Kunst, Sv. Pavel pri Preboldu; Jera Prnišek, Svibno; Amalija Letnik, Sv.

Benedikt v Slovenskih goricah; Florijan Engelsberger, Celje; Marija Medle, St. Peter pri Novem mestu; Ivanka Brodnik, Velike Lašče; Marija Kočevar, St. Peter v Sav. dolini; Franc Breskvar, Prežganje; Antonija Čremožnik, St. Peter, Spod. Grušovlje.

Prepozno za zadnji list, št. 7., so prišli odgovori: Josipina Češčut, Sovodnje; Fran Biček, Moškrin; Franc Breskvar, Volavljje.

6. naloga.

Šest dni po teh besedah pa vzame Jezus Petra, Jakoba in Janeza, njegovega brata, s seboj in jih pelje same posebej na visoko goro molit. Ko pa moli, se izpremeni vpričo njih. In podoba njegovega obličja se posveti kakor solnce; njegova obleka zablesti in je silno bela kot sneg.

In glej dva moža, Mojzes in Elija, se jim prikaže v veličastvu in se razgovarjata z Jezusom.

Prikaže se svetel oblak in jih obsenči. In zbalii so se, ko sta šla v oblak. In glej, iz oblaka se čuje glas, rekoč: »Ta je moj ljubi Sin, nad katerim imam dopadajenje, njega poslušajte.«

Vprašajo ga pa učenci rekoč: »Kaj pa farizeji in pismarji, da mora Elija prej priti?«

(Luk. 9, 28 in dalje; Mark. 9, 1—12; Mat. 17, 1—13.)

V. 1. Kedaj in kje se je zgodilo to izpremenjenje Gospodovo?

Kakšen namen je imel Jezus Kristus s tem čudežem?

Kaj je čudež?

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sveti oče-zlatomašnik. — Da bi se vse v Kristusu prenovilo. — Škofijska sinoda v Ljubljani. — Katoliško gibanje na Goriškem in Tržaškem. — Mladina po srednjih šolah. — Treznostno giabnje. — Da bi Bog vse nepripravljene varoval nagle smrti. — Pogostno sv. obhajilo. — Misijoni.

Zasebne zadeve: 19-letna na umu bolna učiteljska kandidatinja v Gorici, Bogomila Sušnik. — Tri hiše za blagoslov in mir. — Versko-vnemaren mož. — Mladenič, da bi srečno dosegel svoj končni namen. — Neki oče, da bi se odvadil pijančevanja. — Marijina hči, da bi srečno premagala skušnjave. — Mladenič Marijine družbe za zdravje. — Pijančevanju udani sin. — Mar. hči za primerno službo. — Neka družina za mir, srečo in zdravje. — Neka mati za zdravje in dobro vzgojo otrok. — Bolno dekle. — Sin, da bi se varoval slabe tovaršije. — Vse priporočene pa še ne uslišane prošnje.

Zahvale za uslišano molitev:

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: Neka Mar. hči z Jesenic. — I. K. iz Žirov. — J. T. iz Železnikov. — K. Koren iz Trsta. — B. J. iz Škocjana pri Turjaku. — Barbara Frank od Sv. Lovrenca na Štajerskem. — Duhovnik Mariji Karmelski in sv. Frančišku Ser. za pomoč v veliki težavi. — Imam dečka, starega nekaj čez štiri leta, ki je pa že pol leta bolehen zlasti na očeh. Bil sem ž njim večkrat že pri slovečih zdravnikih v domačem kraju, kakor tudi v Ljubljani in Celju. Letos pred Veliko nočjo je pa zraven te boleznì zbolel še na tako imenovanih »blekih«, kar mu je še posebno oči tako pokvarilo, da celih pet tednov ni mogel nič pogledati, posebno ne na svetlem. Tudi zdravnik je izjavil, da mu ne more več pomagati. V tej

V. 2. Katere resnice svete vere so tukaj potrjene?

V. 3. V kakovi zvezi je prerok Elija z Odrješnikom?

V čem sta si podobna prerok Elija in sv. Janez Krstnik?

Kaj vemo o življenju in smrti preroka Elija?

stiski smo se obrnili k Bogu po priprošnji Matere božje za pomoč. Opravljali smo Njej v čast devetdnevnicu, opravila se je v tem času tudi sv. maša v ta namen, in dobil sem tudi lurske vode, s katero smo mu oči zmivali. Predzadnji dan devetdnevnic je deček spregledal; in od tistega časa gleda lahko tudi na svetlem. A. Snoj, Zagorje ob Savi. — Da izpolnim večletno obljubo, izrekam javno srčno zahvalo presvetim Srcem Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Jožefu za trikratno očitvidno pomoč v važnih dušnih zadevah, za izpreobrnjenje nekega grešnika, za sadonosno sv. misijon ter za krasno vreme o priliki večjih cerkvenih slavnostij. Večna čast: slava božjemu Srcu Jezusovemu ter milostipolnemu Srcu naše nebeške Matere! Duhovnik.

Darovi:

Za odkup poganske deklice, ki naj se krsti na ime Marija Frančiška: Neimenovana oseba 30 K.

Za kitajski misijon: Gosp. Janez Šamperl v Spuhlji pri Ptujju 4 K s pripomnjo: »Želim, da bi se krstil en deček na moje ime Janez Evangelist, in prosim, naj bi se naznanilo tudi v »Cvetju sv. Frančiška«, da bi tudi drugi bolj darovali za sv. misijon.«

Za stradajoče zamorce in za najpotrebnejše misijone: Neimenovana umrla oseba v Rovtah po 50 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva«: Č. g. Jak. Aljaž, župnik na Dovjem 29 K; p. n. Ana Cundrič in Uršula Novak 1 K 40 vin; čč. šolske sestre v Celju 16 K; neimenovana umrla oseba v Rovtah 50 K.

Za bratovščino sv. Rešnjega Telesa: Župnija Zabnica 71 K. (Po pomoti izostalo.)

Listnica uredništva.

Raznim dopisnikom. O smrti vsake Marijine družabnice, prosimo, nikar pisati!! To je že preveč navadno in se prevečkrat ponavlja. Samó če je kaj posebnega. — Pesem »Marijina hči pred nebeškimi vrati« se bo ob svojem času natisnila. Druge doposlane pesmi niso za tisk.

Mesečni koledar za september 1908.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. pr. R. T.		Raz. slovesnosti	
		Ijublj. škof.	lavant. škof.		
1 2 3 4 5	Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Egidij, opat Štefan, kralj Evl., Dor., Erazma in Tekla, d. m. Rozalija, dev.; Ida, muč. Viktorin, škof	Sv. Jakob., ljublj. Besnica Čermošnjice Slavina Vreme	Sv. Florijan Žitale Sv. Rok n. S. Stoperce	Kanonična vizitacija in birmovanje v ljubljanski škofiji: Dne 6. Leskovec; 7. Raka; 8. Št. Jernej. Dne 20. Posvečenje nove cerkve v Križevem pri Kostanjevici.
6 7 8 9 10 11 12	Ned. Pond. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	13. po bink. Hermogen, muč. Anastazij, muč.; Regina, dev. Rojstvo bl. Device Marije Gorgonij, mučenec Nikolaj Toled., spozn. Danijel, prerok Pelagij, mučenec	Kranjska gora Mokronog Cerknica Homec Polšnik Primskovo Lašče	Vuzenica Trbonje Ribnica Sv. Anton P. Vuhred Sv. Primož	
13 14 15 16 17 18 19	Ned. Pondelj. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	14. po bink. Ime Marijino <i>Povišanje sv. križa</i> Nikomed, mučenec † <i>Kvaterni</i> . Ljudmila, vd. Rane sv. Franč. Ser.; Hildeg † <i>Kvaterni</i> . Jožef Kupert, sp. † <i>Kvaterni</i> . Januarj in t. m.	Boštanj Križevo p. Kostanj. Šmarje Polhov Gradec Št. Lambert Sv. Planina Križe pri Trziču	Zavrče Sv. Barbara Leskovec Sv. Trojica Sv. Vid pri P.	
20 21 22 23 24 25 26	Ned. Pondelj. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	15. po bink. 7 žalosti bl. D. M. <i>Matej, apostol</i> Mavricij in tovariši mučenci Lin, papež; Tekla, dev. muč. Dev. Mar. rešenje ujetnikov Fermin, škof Ciprijan, muč.	Svibno Brunsice Hrastje Koprivnik Repnje, redovnice Vinica Bevke	Škale Sv. Martin Sv. Janž Sv. Ilj Sv. Mihael Gor. Ponikva	
27 28 29 30	Ned. Pondelj. Torek Sreda	16. po bink Kozma in Dam., m. Venceslav, kralj-mučenec <i>Mihael, nadangel</i> Hieronim, cerkveni učenik	Krka Zatičina Poljane Trzin	Bele Vode Sv. Križ Zavodnje Laško	

Stanje vlog 30. jun. 1908
čez 14 milijonov kron.

Preje: Gradlišče št. 1,
sedaj: Kongresni trg
št. 2, I. nadstr.

Denarni promet leta
1907 čez 64 milj. K.

Lastna glavnica K 354.645.15.

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

Ljudska posojilnica

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po $4\frac{1}{2}\%$ brez kakega odbitka, tako, da sprejme vložnik od vsacih vloženih 100 K čistih 4 K 50 h na leto.

Stanje vlog 30. junija 1908: K 14.223.902.59. - Denarni promet v letu 1907: K 64.812.603.92.

Hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se obrestovanje kaj prekinilo
Za nalaganje po pošti so poštnohranilnične položnice na razpolago.

V Ljubljani, dne 30. junija 1908.

Dr. Ivan Susteršič,
predsednik.

Josip Siška, stolni kanonik
podpredsednik.

Odborniki:

Anton Belec,
pos., podjetnik in trg. v St. Vidu n. Ljublj.
Anton Kobi,
pos. in trgovec Breg pri B. veleposesnik v Ljubljani.
Frančišek Leskovec,
bliski pos. in blag. Lj. pos.

Fran Povše,
vodja, graščak, dež. odbornik, drž. in dež. posl. itd.
Matija Kolar,
stolni dekan v Ljubljani.
Karol Pollak,
tovaru. in pos. v Ljubljani.
Ivan Kregar,
svet. trg. in obrt. zb. v Ljubljani.
Greg. Silbar,
župnik na Rudniku.

Ivan Pollak ml.,
tovarnar.

Ivan Kregar

pasar in izdelovatelj cerkve-
nega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta št. 15
(blizu Alojzevišča).

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne
cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali last-
nem načrtu v poljubnem slogu. — Staro
posodo popravi in prenovi, posrebrni in
pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelo-
vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja
Čebaškega izvršil je za stolno cerkev
ljubljsko krasen, bogato pozlačen in
ornamentiran lesteneč v renesanč-
nem slogu. 2796

Lira-
kolesa

Najboljše kolo sveta!
Neodoljivo glede kako-
vosti in izpeljave.
Izbor, material, lično delo,
silno lahka vozilja so znaki
znanke Lira. Jamstvo
3 leta. Niške cene.
Carine prosto
od avstr. razpusti.
Zahtevajte kot bravec tega
liša zastoj najnov. cenik.
Zastopniki se iščejo.
Rihard Ladewig
Prenzlau,
716 Postfach 358.

Vljudno se priporoča

trgovina s klobuki in čevlji

Ivan Podlesnik ml.

Ljubljana, Stari trg št. 10.

Velika zaloga. Solidno
blago. Zmerne cene.

2250

2798

A. Lukić

Ljubljana, Pred škofljo št. 19.

Priporoča svojo bogato zalogo
narejenih oblek za gospo-
de, dame, dečke in deklice.

Blago le iz prvih tovarn. Cene nizke.

Paramente

je mogoče kupiti po ceni in ugodno le
direktno pri firmi 2691

Josip Neškudla

protokolirana veletrgovina in tovarna v
Olomuou (Morava).

Priporoča po zelo nizkih cenah bogato vezane paramente
v vseh barvah in slogih: kazale, plujjala, dalmati'e, vela,
nehna, bandera, zastave, preproge, pregrinjala, albe, rosete
itd. pod jamstvom trpešnosti; nadalje v lastnih delavnih
narejese kelibe, ciborije, monstrance, svečnike, lestence itd.
s krasno opravo strogo po cerkvenih predpisih.

Navodila zavoda.

Podpisani zavod nima nebenega zastopnika. ki bi po-
dražil solidno blago za 20%, t. j. za petino prvotne cene;
radi tega se dobe predmeti potom direktnega naročila v
Olomuou ceneje, kakor jih ponujajo v svojih cenikih konku-
renčne česke in nemške firme.

Ilustrirani ceniki zastoj in franko.

Plačilni pogoji ugodni.

Paramenti se pošiljajo na ogled franko.

Zahtevajte brezplačno določiljatev mojega ilustr.
cenika z nad 1000 slikami. —

Jamstvo več let. Vsako nepo-
polno blago se vzame nazaj
za popolni znesek Slika po
navadne velikosti.

Št. 365. Srebrna damska rem.
gld. 3-50.

Št. 322. Srebrna moška rem.
gld. 3-50.

Št. 337. Srebrna s sidro 15 kam-
nov gld. 5.—, dvojni plašč
gld. 6-50.

Št. 341. Srebrna s sidro dvojni
plašč 15 kamnov, posebno
močna gld. 7-9-50.

Anton Kiffmann
največja tovarniška zaloga ur,
zlatnine in srebrnine. Izvoz v
vse dežele. Maribor L. 8.
1208 Štajersko.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani

**priporoča sledeče molitvenike za darila
: birmancem in prvoobhajancem. :**

Šolski molitvenik po katekizmu in obrednih knjigah. Spisal dr. Gregorij Pečjak, katehet v Ljubljani.

Trpežna vezava z rdečo obrezo . . . . . K —80
„ „ „ „ zlato . . . . . „ 120

Večno življenje. Molitvenik. Spisal dr. Gregorij Pečjak, doktor bogoslovja, gimn. katehet v Ljubljani.

Ta molitvenik je namenjen bolj odrasli, posebno srednješolski mladini.
Cene: trpežna vezava z rdečo obrezo . . . . . K 120
„ „ „ „ zlato . . . . . „ 160

Pot k Bogu. Molitvenik za odrasle. Molitve in pesmi iz Večnega življenja in Cerkevnega molitvenika.

To je najpopolnejši molitvenik, ki je tudi sestavljen strogo po novem cerkvenem besedilu. Namenjen je za splošno porabo in ima prav priročno obliko.
Cena z rdečo obrezo . . . . . K 120
„ „ „ „ zlato . . . . . „ 160

Bogu kar je božjega. Spisal župnik Fr. S. Finžgar.

Vezava št. 1: navadne črne platnice, rdeča obreza . . . . . K 1—
„ „ 2: umetno usnje, vatirane platnice . . . . . „ 180
„ „ 3: šagreno usnje, zlata obreza . . . . . „ 220
„ „ 4: fina teletnina, „ 3—
„ „ 5: najnovejša vezava v najfinjšem usnju in raznih barvah, s posebno krasnimi najmodernejšimi utisi. Na teh vezavah je neka posebna, rekli bi nedosežna ličnost in finesa. Okoli 20 različnih vezav te vrste je na izbero, vse imajo približno enako, v primeri z ličnostjo zelo nizko ceno „ 480
„ „ 6: nova fina vezava za dame z verižico, listnico in zaponi; najmodernejša vezba . . . . . „ 460

Voditelj v srečno večnost. Molitvenik. Spisal A. M., duhovnik ljubljanske škofije.

Zelo popoln, jako dober molitvenik z novim cerkvenim besedilom v mali obliki.
Umetno usnje, mehke vatirane platnice . . . . . K 2—
Šagrin-usnje, upogljive ali mehko vatirane platnice . . . . . „ 2:00

Nadalje priporoča za cerkvene zборе, Marijine družbe itd.:

Sattner P. Hugolin, Op. 2., **Cerkvene pesmi v čast sv. Rešnjemu Telesu** za mešan zbor K 160.

- **Marijine pesmi** za mešan zbor in orglje. Part. K 180; vsak glas K —50.
- Op. 9., **Mašne pesmi** za mešan zbor. Part. K 2—; vsak glas K —40.
- Op. 10., **Slava Bogu. Mašne pesmi** za mešan zbor. (Tretji pomnoženi natis iz „Slava Bogu“). Part. K 150; vsak glas K —40.

Spindler Fran. Sal. **Ljudska pesmarica** za nabožno petje v cerkvi, v šoli in doma. Broš. K —60; vez. v platno K 1—.

- **Spremljevanje k „Ljudski pesmarici“** za nabožno petje v cerkvi, v šoli in doma. Kart. K 4—.

Foerster Anton, **6 Marijinih pesmi** za tri ženske ali moške glasove (ena ali dva, štiri tudi za en glas) z orgljami. Part. K 180; vsak glas K —40.

Pogačnik, Op. 8., **12 Mar. pesmi** za mešan zbor. Part. K 1—; vsak glas K —20.

Hribar P. Angelik, **Slava Brezmadežni** o petdesetletnici Napevi za Marijino družbo. Kart. K 120; elegantno v platno vezano K 160.

Skladbe pok. gosp. P. Angelika Hribarja so zelo lahke, melodijozne in splošno priljubljene.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani.

2774

Gričar & Mejač

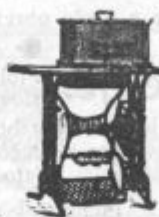
Ljubljana, Prešernove ulice 9
 priporočata svojo največjo **zalogo**
 zgetavljenih oblek za
 gospode, dečke in otro-
 ke in novosti v konfek-
 ciji za dame.

Bogata zaloga

2777

šivalnih strojev koles, pisalnih strojev

pri

IV. Jax & sin

Ljubljana,
 Dunajska cesta 17.

„Pri solncu“ za vodo.

Priporočam prečastiti duhovščini in slav-
 nemu občinstvu svojo veliko zalogo najboljših
 umetnih cvetic, šopkov za cerkveno
 in domačo porabo, nagrobnih ven-
 cev s trakovi, ter venčkov in šop-
 kov za neveste.

Istotam so v zalogi vse potrebščine za kro-
 jače in šivilje, dalje rokavice, nogavice in kra-
 vate najboljših vrst, različne srajce, mnogo be-
 lega perila itd. Vezanje cvetic in šopkov točno
 in po najnižjih cenah. Za kupčevalce na debelo
 najnižje cene.

Za obila naročila se priporočam 150

Katinka Widmayer

„pri solncu“ za vodo v meščanski palači.

Prečastiti gg. novomašniki znižane cene.

Točna postrežba. Nizke cene.

Naznanilo.

Ponoči med 3. in 4. septembrom bodo
 možje in mladeniči častili presveto Rešnje Telo
 v cerkvi sv. Jakoba. Molila se bode 11. ura.

Mastin

Velika zaloga umetnih cvetic Antonija Mildner, Ljubljana, Mestni trg šte. 7

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu v naročevanje vencev in šopkov za cerkev,
 gg. novomašnike. — Bogata zaloga nagrobnih vencev in trakov po najnižjih cenah. 470